

TIẾNG NÓI NGƯỜI VIỆT QUỐC GIA

★ DIỄN ĐÀN TRANH ĐẤU CHO TỰ DO DÂN CHỦ Ở VIỆT NAM ★

Số 71 - Tháng 1 Năm 2014

NHÓM CHỦ TRƯỞNG:

Lâm Thanh Liêm, Huỳnh Vạng Lộc,
Phạm Đăng Sum, Nguyễn Minh Tân,
† Thái Tường, Vũ Trí

TÔN CHỈ:

- Đả phá mọi hình thức độc tài
- Mưu cầu xây dựng nước nhà độc lập, dân chủ, công bằng và thịnh vượng
- Sát cánh với mọi tập thể và cá nhân cùng mục tiêu tranh đấu

Tiếng nói **NGƯỜI VIỆT QUỐC GIA**

6, Rue de Rungis

75013 Paris - FRANCE

E.mail: minhntan@free.fr

VỚI SỰ CỘNG TÁC:

Bao La Cứu sĩ, Đại Dương,

Hỏa Châu, Hồ Tấn Vinh,

Tiểu Tử,

Nhân Chứng

ĐẠI DIỆN TẠI:

ÂU CHÂU:

NGUYỄN NGỌC DIỆP

172/4, AVE MARIE-JOSÉ

1200 BRUXELLES - BELGIQUE

NGUYỄN SANH TIỀN

122 VALKENKAMP

360726 MAAARSEN - HOLLANDE

NGUYỄN TẤN HUỆ

VIA PIO X 31044 MONTE BELLUNA TV

ITALIE

GIA NÃ ĐẠI:

TRẦN THANH LIÊM

2101 ISLINGTON AVE (#2005)

- ETOBICOKE - M9P3R2

HOA KỲ:

ĐỖ CHÂU TRỌNG

16740 SOUTH WEST STUARY

BEAVERTON 97006/7959

- OREGON

ÚC CHÂU:

NGUYỄN TRÍ HÒA

PO BOX 326

Bankstown N.S.W. 2200

**MUÔN THUỞ GƯƠNG SOI CHỈ QUẬT CƯỜNG
HƯỚNG VỀ DÂN TỘC NGẬP TÌNH THƯƠNG**

**KÍNH CHÚC
NĂM GIÁP NGỌ
AN KHANG VÀ THỊNH VƯỢNG**

Ngày 01-1-2014 vừa qua, một cuộc biểu tình lớn đã xảy ra tại Sài Gòn. Trong tiếng hát bài Việt Nam - Việt Nam, đồng bào đã nói lên “ sự vô cùng thương tiếc, sự đau đớn đã mất nhạc sĩ Việt Dzũng . Dân cũng mạnh dạn tố cáo” sự lừa đảo của CS” và “đả đảo CS” vang dội. “**chết vinh hơn sống nhục**” của những người đã tự vận trong nhà tù Cs vì tội Chống tham nhũng Nhân dân Cam Bốt đã tổng nổi dậy. Đồng bào hãy can đảm đứng lên theo **TIẾNG GỌI CÔNG DÂN** để cứu đất nước khỏi bị diệt vong

TỰ DO PHẢI ĐÒI HỎI BẰNG MÁU.

**MỆNH LỆNH XUỐNG ĐƯỜNG:
TIẾNG GỌI CÔNG DÂN**

1.- Sau khi đã trình bày ôn hòa bằng lời nói, bằng chữ viết mà ý nguyện của người dân không được nhà cầm quyền lưu tâm thì người dân chỉ còn một cách cuối cùng là dùng hai bàn chân của mình để nói chuyện.

2.- Dầu cho muốn giữ trật tự và

bất bạo động tối đa, nhưng việc xuống đường rất là nguy hiểm và có thể bị đàn áp đẫm máu.

3. - Lịch sử thế giới từ xưa đến nay cho thấy - người Pháp năm 1789, rồi đến gần đây, các người dân Ba Lan, Tiệp Khắc năm 1956, người Algérie, người

Lybia, người Ai Cập, và gần bên nước ta, người Miến Điện, người Thái Lan, người Cao Mên.

TỰ DO ĐÃ PHẢI ĐÒI HỎI BẰNG MÁU.

4. - Ai cũng mong muốn tránh cái thảm cảnh sắp xảy ra, nhưng dường như dân tộc Việt Nam muốn hưởng tự do thì chắc cũng không thể nào tránh khỏi cái định luật khắc khe mà các dân tộc khác cũng đã phải trải qua

5.- Sẽ không bao giờ có ai giải phóng dùm mình.Thái độ chờ đợi người khác làm dùm mình đủ chứng tỏ rằng mình chưa xứng đáng.

6.- Máu của người dân đổ ra có ý nghĩa khi đó là vì một giá trị cao thượng, sự sống còn của Tổ Quốc và sự tự do của người dân.

7.- Kết quả thảo luận bấy lâu nay về bản Hiến Pháp chứng tỏ sự thành tâm hay không thành tâm của đảng Cộng Sản Việt Nam.

8.- Nếu trong đó còn lại nhai ba cái 'định hướng xã hội chủ nghĩa, còn cái điều 4 Phản động- những thứ đó là nhục mạ tàn nhẫn Văn Hóa Dân Tộc, làm xấu hổ đối với các bản Hiến Pháp của các dân tộc khác trên thế giới xưa nay - thì người dân Việt Nam trong nước nếu không muốn sống cuộc đời nô lệ cho Trung Cộng phải đành xem cái ù lý của bản Hiến Pháp là MỆNH LỆNH XUỐNG ĐƯỜNG.

HỒ TẤN VINH

Melbourne

Ngày 26 tháng 11 năm 2013

XIN EM ĐỪNG BUỒN

(Gửi người dân trong nước thông cảm và cả người Việt hải ngoại thôi gửi ngoại tệ về nuôi một chế độ hung tàn)

Gom hoa tuyết gửi K'Nưng yêu dấu
Tết năm nay

Có lẽ...anh không về.

Em nơi đó, cùng bản làng tranh đấu

Gọi đồng bào cố giữ lấy bản quê.

Anh không đến

Không phải vì không tiền nên ngại

Nhưng ngại vì đem tiền về

Cộng sản sẽ tồn tại lâu hơn

Anh thà đau thương

Chấp nhận trách hờn...

Bởi trong đói khổ, dân sẽ thấu rõ hơn và đứng dậy.

Tiền "Việt kiều", đâu phải mãi đổ vào cái giếng tham không đáy

Tùng nuôi bọn tham ô, sống bấy lâu nay!

Chúng là những tham quan

Là bọn cướp ngày

Bởi vì thế nên anh không muốn tiếp tay cho giặc.

Anh vẫn biết

Không gửi tiền là dôn em vào ngõ tắt

Nhưng Việt nam thì cảnh ngạt triển miên...

Thôi cứ để cho dân túng quẫn trong cuộc sống đảo điên

Sẽ vùng dậy

Trút tất cả muôn phiền vào chế độ.

Anh sẽ về

Góp tay xây dựng lại quê cha đất tổ

Cờ Tự Do sẽ rợp phố rợp phường

Nhưng giờ đây, chúng ta phải chấp nhận đau thương

Bởi dân tộc đã cùng đường ngõ tận.

Giặc Bắc phương đã tràn vào

Ngày càng quyết tâm xâm lấn

Trong tận cùng, cảm hận sẽ bùng lên

Cờ Diên Hồng

Trống Quang Trung sẽ thúc giục vang rền

Dân quốc nội sẽ đứng lên làm cách mạng .

Người Việt tha hương sẽ cùng thế giới năm châu bầu bạn

Hỗ trợ cho em, chuỗi ngày tháng đấu tranh

Có gian nan, người ta mới thấu rõ được ngọn ngành

Trong gian khó... chí hùng anh nung nấu.

Không gửi tiền

Muối xát lòng, lương tâm cào cấu!

Trận chiến này

Muốn chiến đấu?

Phải hy sinh.

Vài lời đến em

Cho trọn nghĩa trọn tình

Đừng buồn nhé

Em gái xinh xú Thượng.

NGUYỄN THẠCH

THẾ GIỚI NĂM 2013 TRẦN NGẬP HỒ NGHI

Vụ suy trầm kinh tế toàn cầu năm 2008 làm nảy sinh những lời hứa hẹn đá vá trời về khôi phục kinh tế, tái phân phối tài sản; hoà giải chính trị, tôn giáo, sắc tộc; giải giới vũ khí nguyên tử, cai dầu [hoả], bình đẳng, công bằng trên thế giới cứ theo gió bay đi. Có chăng chỉ vị đắng lưu lại trong xã hội tất bật, bất an của loài người.

Những lời khoát lác về tài kinh bang tế thế để hốt phiếu đã bộc lộ khả năng lãnh đạo hạn hẹp của một số chính trị gia sau khi an toạ trên đỉnh cao danh vọng.

Chuyện làm sao giữ được chiếc ghế, hưởng thụ nhờ địa vị quyền cao chức trọng hơn cần phải thực hiện lời hứa tranh cử khiến cho dân chúng ngày càng lợm giọng.

Phép lạ kinh tế chưa xuất hiện Năm năm đã trôi qua, nền kinh tế toàn cầu cứ chông chênh, nay ngã bên này mai nghiêng bên nọ do thiếu thuyền trưởng tài ba mà thừa kẻ lèo mép nên cứ ngập lặn trong vũng lầy khó thoát.

Phúc trình của Tổ chức Phát triển và Hợp tác Kinh tế (OECD) công bố hôm 19 tháng 11 đã hạ mức tăng trưởng kinh tế toàn cầu từ 3.1% cho năm 2013 theo tiên đoán hồi tháng 5 xuống 2.7%, và 4% cho năm 2014 xuống 3.6%.

Khối BRIC (Ba Tây, Nga, Ấn Độ, Trung Quốc) từng được kỳ vọng như vị cứu tinh cho nền kinh tế suy trầm toàn cầu đã bộc lộ nhiều khuyết tật và căn bệnh trầm kha về quản trị, minh bạch nên mức tăng trưởng kinh tế sụt giảm đáng kể.

Tăng trưởng GDP của Ba Tây 2.9% cho năm 2013 theo tiên đoán hồi tháng 5 giảm xuống 2.2%, và 3.5% cho năm 2014 xuống 2.5%. Ấn Độ 5.7% theo tiên đoán hồi tháng 5 giảm xuống 3.4%, và 6.6% của năm 2014 xuống 5.1%. Trung Quốc 7.7% cho năm 2013 và 2% cho năm kế tiếp nhờ kích thích tiêu thụ nội địa. Tuy nhiên, số liệu thống kê của Trung Quốc rất khó tin vì hàng

tồn kho ngày càng nhiều do nhà máy không thể ngừng sản xuất. Quả bom này chưa biết lúc nào sẽ nổ.

Khối 34 quốc gia OECD tăng trưởng 1.2% cho 2013 và 2.3% cho năm tới trong khi Liên Âu chưa chắc thoát cảnh nợ nần vào cuối năm 2014.

Khi suy trầm kinh tế ụp xuống, các nhà lãnh đạo vội vàng tung các gói kích thích đồ sộ để vực nền kinh tế đứng dậy, nhưng, đòn bẩy bị gãy vì không chịu được sức nặng quá mức.

Lẽ ra, các nhà lãnh đạo và dân chúng phải ý thức được một sự thực "vay suốt 30 năm để phung phí nên đã đến lúc phải trả" cả vốn lẫn lời mà cắt xén các phần chi tiêu chưa cần thiết hoặc lãng phí hầu dồn nỗ lực đầu tư hiệu quả.

Sau 5 năm kinh tế suy trầm, dân chúng Châu Âu mới ý thức được trách nhiệm phải trả nợ nên không còn xuống đường, đình công bãi thị để chống lại kế hoạch thắt lưng buộc bụng nữa mà còng lưng kiếm tiền hầu sống còn.

Nhưng, các nhà lãnh đạo vô-trách-nhiệm coi ngân sách do mồ hôi nước mắt của dân chúng góp lại như khối tiền chùa để mặc sức tung tiền vào các dự án hoang tưởng và lãng phí. Dân chỉ biết khi chuyện đã rồi!

Vô kế khả thi nên loại chính trị gia này chối tay đẩy trách nhiệm lãnh đạo bằng cách đổ lỗi cho người khác và buộc tội giới giàu sang chiếm 1% dân số tạo ra sự bất bình đẳng trong xã hội.

Tăng thuế nhà giàu, ban hành nhiều quy định khắc khe khiến cho môi trường kinh doanh khó khăn đã bị phản ứng ngược. Đám nhà giàu ôm vốn đầu tư ra nước ngoài hoặc đổi quốc tịch để tránh thuế, hạn chế mở rộng công ty, giảm giờ làm việc của nhân viên gây ra "thị trường nhân dụng bán thời gian" khiến cho lợi tức bình quân của 99% dân số chỉ tăng

trưởng 0.4% so với 31% của giới tỉ phú trong thời kỳ suy trầm kinh tế (theo nghiên cứu cuối năm 2012 của Giáo sư Emmanuel Saez thuộc Đại học California).

Bản nghiên cứu của Wealth X và Ngân hàng Thụy Sĩ UBS vào tháng 11-2013 ghi nhận năm 2009 chỉ có 810 tỉ phú đô la Mỹ trên thế giới tăng lên 2,710 vào năm 2013 và tài sản ròng từ 3.1 ngàn tỉ USD vọt lên 6.5 ngàn tỉ.

Tài sản ròng của tỉ phú Warren Buffet tăng thêm 12.7 tỉ USD trong năm 2013 dẫn đầu danh sách 10 tỉ phú kiếm tiền nhiều nhất trên thế giới.

Hầu hết dân chúng thế giới đều hoài nghi về sự phục hồi của nền kinh tế toàn cầu bằng các biện pháp mị dân và lo sợ đợt suy trầm sắp tới còn khủng khiếp hơn khi quả bóng chứng khoán bị vỡ và khối sản phẩm tồn kho của nhóm BRIC không còn chỗ chứa!

Chuẩn bị chiến tranh vùng vịnh

Không ai muốn chiến tranh, ngoại trừ loại cuồng tín về học thuyết, về tôn giáo. Nhưng, chẳng người nào muốn bị hại vì chiến tranh nên tìm mọi cách ngăn ngừa.

Chuẩn bị chiến tranh chu đáo có thể góp phần làm nãn lòng những bộ óc cuồng tín hoặc đẩy tham vọng thống trị. Nhưng, chưa hăng đã có thể loại trừ chiến tranh khỏi cuộc sống nhân loại.

Mầm mống xung đột đẫm máu vì sắc tộc, tôn giáo, chính trị ngày càng gay gắt tại Trung Đông, Châu Phi đã làm lu mờ khát vọng dân chủ mới chớm nở từ cuối năm 2010.

Xung đột đẫm máu giữa Shia và Sunni tại Iraq trong năm 2013 tương đương với năm 2007. Sau khi Muammar Gadaffi bị sát hại, Libya rơi vào tình trạng vô-chính-phủ, các nhóm Hồi giáo vũ trang có thêm ảnh hưởng. Tunisia, chiếc nô của Mùa Xuân Ả Rập cũng xáo trộn trong năm 2013 mà lối thoát chưa rõ.

Nội chiến Syria biến thành xung đột bất dung giữa hai khối Shia và

Sunni ở Trung Đông. Từ chủ trương lật đổ Tổng thống Bashar al-Assad, Hoa Kỳ làm thế giới ngạc nhiên khi ngưng viện trợ cho phiến quân khiến không ít tay súng đã sang đầu quân cho các nhóm Hồi giáo vũ trang quá khích.

Ai Cập đã bị Hoa Kỳ dọa cúp viện trợ vì Quân đội truất phế và giam cầm Tổng thống Mohamed Mursi và đàn áp Tổ chức Huynh đệ Hồi giáo. Trận chiến giữa phe thế tục và thần quyền tiếp diễn mà chưa hẹn ngày hoà giải.

Bộ Sáu [Anh, Mỹ, Pháp, Đức, Nga, Tàu] đã ký Tạm ước với Iran liên quan đến chương trình vũ khí nguyên tử bị nghi ngờ.

Năm 2013, Tổng thống Barack Obama đã mời Tổng thống Vladimir Putin ngồi ghế trước để điều khiển tình hình Trung Đông khiến cho Israel bất mãn.

Từ trước, Trung Đông và Bắc Phi chịu ảnh hưởng của Tây Phương mà nay do Nga quyết định. Trục Iran-Nga-Syria với 2 chiếc râu Hezbollah và Hamas sẽ không thoả mãn với ảnh hưởng ít ỏi. Trung Quốc dúi dầu hỏa kinh niên cũng sẽ cùng với trục Iran-Nga-Syria tìm cách hắt cẳng Tây Phương.

Không những Tây Phương, Israel và cả các quốc gia Sunni đều cảnh giác đối với cán cân lực lượng mới trong vùng nên đang tìm cách chống đỡ mà chưa thấy giải pháp hữu hiệu.

Sunni không muốn Shia mở rộng ảnh hưởng. Israel quyết ngăn Iran thủ đắc vũ khí nguyên tử. Tây Phương, đặc biệt Hoa Kỳ, không muốn vị trí chiến lược quân sự, kinh tế bị co rút nên phải lạng lã chuẩn bị các biện pháp chiến tranh cấp vùng, đồng thời, không để trở thành thế chiến nguyên tử.

Mặt trận Tây Thái bình Dương Những trận cuồng phong (Typhoon) dồn dập trên hai Biển Đông Trung Hoa và Nam Trung Hoa sau khi thế hệ lãnh đạo thứ ba tại Trung Quốc do Tập Cận Bình lên cầm quyền.

Các hoạt động ngoại giao, quân sự do Trung Quốc chủ động ở Tây Thái Bình Dương trong năm 2013 chỉ nhằm mục đích xác lập và kiểm soát các vùng đất, biển, đảo đã tuyên bố chủ quyền. Đồng thời, tìm cách phá vỡ các trật tự hàng hải thế giới được Công ước Liên Hiệp Quốc về Luật Biển năm 1982 quy định.

Cảnh sát biển, phi cơ, máy bay không người lái của Trung Quốc thường xuyên xâm phạm lãnh hải Quần đảo Senkaku của Nhật Bản mà Trung Quốc và Đài Loan đòi chủ quyền. Hạm đội Trung Quốc tập trận và đi quanh Nhật Bản theo kiểu mãi võ Sơn Đông.

Hôm 23-11-2013, Bắc Kinh đơn phương tuyên bố Vùng Nhận diện Phòng không bao gồm cả Senkaku và Bãi đá ngầm leodo của Đại Hàn. Vùng Nhận diện Phòng không của Trung Quốc chồng lấn lên Vùng Nhận diện Phòng không của Nhật Bản và Đại Hàn đã tuyên bố từ lâu tạo ra căng thẳng mới trong mối quan hệ láng giềng.

Hải Cảnh, ngư thuyền, tàu khảo sát hải dương thường xuyên tuần tra, khai thác và thăm dò tài nguyên trong Lưỡi Bò, tức Đường 9 Vạch chiếm hơn 80% Biển Nam Trung Hoa.

Lưỡi Bò bị Phi Luật Tân kiện trước Toà án Trọng tài Quốc tế vì phi phạm Luật Biển năm 1982 mà Bắc Kinh đã ký và phê chuẩn.

Hạm đội Trung Quốc thường xuyên tập trận trên Biển Nam Trung Hoa, tức Biển Đông Nam Á, tức Biển Đông như ngầm đe dọa các quốc gia duyên hải Đông Nam Á.

Hôm 26 tháng 11, lần đầu tiên Tàu sân bay Liêu Ninh cùng 2 khu trục hạm, 2 hộ tống hạm thuộc Hạm đội Bắc Hải đã vào Biển Đông Nam Á để thao dượt hợp đồng tác chiến. Nhưng, có thể Liêu Ninh sẽ làm sân bay nổi để kiểm soát Vùng Nhận diện Phòng không dự trù tại Biển Nam Trung Hoa vì phi cơ từ Đại Lục chưa đủ khả năng bao vùng.

Mối đe dọa cưỡng đoạt các đảo nhỏ trong Biển Nam Trung Hoa ngày càng lộ liễu khiến các nước nhỏ trước "giấc mơ Trung Hoa" hàm ý "giấc mơ bành trướng bá quyền".

Siêu cường Hoa Kỳ từng gắn bó hơn nửa thế kỷ với nền an ninh và phát triển khu vực Châu Á Thái Bình Dương sẽ không làm ngơ cho Trung Quốc thành tựu tham vọng bá quyền và siêu cường vô-trách-nhiệm.

Tuy không tuyên bố công khai, nhưng, Mỹ đã lập 3 vành đai bao vây Trung Quốc, điều động các phương tiện chiến tranh hiện đại, vũ khí tối tân vào Biển Đông Trung Hoa. Đồng thời, tiếp tục phát minh các loại vũ khí chế ngự bất cứ thứ vũ khí nào do Bắc Kinh khoe khoang.

Chặn Hải quân Trung Quốc từ cửa ngõ khiến cho tham vọng bành trướng về Biển Nam Trung Hoa cũng phải thui chột.

Tuy thế, các nước Đông Nam Á cũng không thể bất động mà có thể an toàn trước móng vuốt của Bắc Kinh.

Theo dõi cách bài binh bố trận của Hoa Kỳ tại Tây Thái Bình Dương có thể thấy chủ đích của Hoa Thịnh Đốn: (1) Chấp nhận Trung Quốc trở thành cường quốc có-trách-nhiệm, biết tôn trọng luật pháp quốc tế. (2) Sẵn sàng bảo vệ các quốc gia đồng minh và thân hữu. (3) Sẵn sàng đánh bại Trung Quốc bằng tiềm lực dồi dào của Hoa Kỳ và các đồng minh chí cốt. (4) Khoanh vùng chiến tranh trong khu vực Đông Á.

Hoa Kỳ thịnh suy từng giai đoạn lãnh đạo, nhưng, lúc nào cũng giữ đúng vị trí siêu cường có-trách-nhiệm và cương quyết kể từ sau thế chiến thứ hai. Nếu nghi ngờ, Bắc Kinh cứ thử đi!

ĐẠI DƯƠNG

TÔI KHÔNG PHẢI DÂN BẮC !!!

Trên giấy tờ, tôi sinh ra tại tỉnh Nam Định,.

Trên thực tế, tôi nói tiếng Việt giọng bắc, không uốn lưỡi khi phát âm những tiếng bắt đầu bằng tr. Những chữ bắt đầu bằng v, tôi nói rất rõ, nhưng may mắn không lẫn chữ l với chữ n.

Nhưng tôi không phải người Bắc.

Hiệp định Genève đưa tôi vào miền Nam rất sớm, ngay khi tôi vừa lên Trung Học.

Tôi lớn lên tại miền Nam, học theo chương trình bộ Giáo Dục Miền Nam, đọc sách miền Nam, học và thành tài tại Miền Nam.

Trong những năm sống tại Miền Nam, tôi nổi trôi theo những thăng trầm của miền Nam. Tôi biết thế nào là Bình Xuyên, thế nào là Đệ nhất Cộng Hòa, ông Diệm, ông Nhu, ông Thục, rồi sau đó, ông Khánh, ông Thiệu, ông Kỳ, ông Trí Quang, ông Tâm Châu, ông Dương Văn Minh...v.v

Lớn lên, như tất cả những người thanh niên miền Nam, tôi đi lính.

Khi nhập ngũ, tôi thấy mình làm rất đúng, trốn lính mới là làm sai, là hèn nhất.

Sau 7 năm quân ngũ, Miền Nam bại trận.

Kể thắng trận Miền Bắc đưa chúng tôi vào tù. Trong tù tội, người ta sỉ nhục chúng tôi đủ điều, nào là quân bán nước, nào là "ngụy", nào là bọn "hiếp dân đàn bà, thủ tiêu con nít"...v.v.

Câu chuyện của đời tôi sau đó cũng như cuộc đời của rất nhiều người thanh niên Miền Nam, sau tù tội, là vượt biên, là trại tỵ nạn tại Mã Lai, là làm lại cuộc đời từ con số không, là kiếp lưu đầy nơi đất người.

Năm nay, bước vào lớp tuổi cổ lai hy, nhìn lại cuộc đời mình, tôi nhận thấy một điều, là tuy được sinh ra tại Miền Bắc, tôi không phải là người Bắc, hiểu theo cái nghĩa Việt Nam Dân Chủ Cộng Hòa của Cộng Sản.

Tổ Quốc của tôi là Việt Nam Cộng Hòa.

Kể từ sau hiệp định Genève năm 1954, người Việt sống tại Miền Nam và Miền Bắc không cùng một văn hóa.

Họ cùng một nguồn gốc, tôi đồng ý.

Nhưng người Anh và người Mỹ, người Úc, cũng cùng một nguồn gốc.

Người Pháp và người dân Québec, nơi tôi định cư, cũng cùng một nguồn gốc.

Nhưng không ai có thể nói người Mỹ là người Anh, người Québec là người Pháp.

Tôi là người Miền Nam, tuy tôi nói giọng bắc.

Một anh tập kết, là người Bắc, tuy anh ta nói giọng nam.

Dù người ta có lý luận trên lý thuyết thế nào chẳng nữa, với tôi, biến cố 1975 chỉ là một quốc gia thôn tính một quốc gia khác. Thủ tướng tượng Nước Anh đem quân qua đánh Hoa Kỳ rồi gọi dân Hoa Kỳ là "ngụy".

Không, tôi không phải là người Bắc.

Dân Sài Gòn không phải dân Bắc.

Gọi Sài Gòn là Thành Phố Hồ Chí Minh, bắt dân Sài Gòn chịu sự độc tài đảng trị, không nhân quyền, không dân quyền, không tam quyền phân lập (lập pháp, hành pháp, tư pháp), thực là ép nhau quá đáng. Văn Hóa Miền Nam không phải như vậy. Rồi đây, người Miền Nam sẽ phải nổi dậy để bảo vệ văn hóa của mình, làm những gì người Hồng Kông đang làm.

Miền Nam sẽ giải phóng Miền Bắc, vì văn hóa Miền Nam tốt đẹp, văn minh hơn.

TRẦN MỘNG LÂM

*Đúng như vậy, thưa tác giả **Trần Mộng Lâm**, văn hoá miền Nam văn minh hơn, tốt đẹp hơn miền Bắc cs rất nhiều vì miền Nam không có thứ "văn hoá" bún chửi, cháo mắng như miền Bắc, không có cách ăn nói sống sượng, chửi thề thô tục ở mọi nơi như miền Bắc (đến nổi, học sinh vào lớp mở miệng ra là chửi thề và thầy giáo, và cả cô giáo nữa cũng hàng tôm hàng cá như học sinh, cũng là cá mè một lứa) Học sinh miền Nam xưa nên nếp, đồng phục áo trắng với phù hiệu trên ngực. Nam nữ cư xử lịch thiệp tao nhã với nhau. Xe cộ biết ngừng khi đèn đỏ, người đi bộ biết đợi đèn mới băng qua đường trên vạch vôi trắng. Xe hơi, xe gắn máy không bóp còi inh ỏi đình tai như ta thấy hiện nay ở khắp trong nước, điều này không bao giờ xảy ra tại các nước văn minh (hãy xem Thái Lan hay Mã Lai thôi sẽ thấy gương cho dân Việt-Nam bây giờ, không cần nhìn đi đâu xa hơn nữa) Biểu ngữ, băng rôn trên đường phố VNCH không bao giờ viết sai chính tả, ngay cả khi cần viết bằng tiếng Anh hay tiếng Pháp, nhưng hãy nhìn biểu ngữ ở Việt-Nam bây giờ, đủ thấy dân trí kém phát triển đến mức độ nào, cả "tấm bia" ghi tên "cụ" đại thụ ở giữa thủ đô Hà Nội cũng sai be bét thì trách sao một tấm biểu ngữ thông thường lại có thể viết cho đúng được. Phụ nữ miền Nam xưa không bị bán cho ngoại bang như nô lệ, miền Nam xưa không có cái "văn hoá ôm" như hôm nay, hút tóc ôm, ráy tai ôm, tấm súi ôm ... Tội nghiệp cho dân miền Nam, tội nghiệp cho một đất nước Tự Do bị bức hại! Làm thế nào nguôi thương tiếc một mảnh đất quê hương đầy tình người, tươi đẹp, văn minh, phồn thịnh như miền Nam của chúng ta xưa?!*

HY

CẦN CHẤM DỨT BỊP DÂN

Không biết bên trong Hội Nghị 8 chuyện gì đã xảy ra? Chỉ biết sau đó Tổng Bí Thư Nguyễn Phú Trọng biểu lộ ý tưởng phải kiên định con đường tiến lên chủ nghĩa xã hội dù "...xây dựng chủ nghĩa xã hội còn lâu dài lắm. Đến hết thế kỷ này không biết đã có chủ nghĩa xã hội hoàn thiện ở Việt Nam hay chưa..."

Khi ý tưởng của ông Trọng còn đang được bàn tán xôn xao lại xuất hiện 3 Youtube các lời phát biểu của Giáo sư Trần Phương góp ý cho Hội thảo Văn Kiện Đại hội lần thứ XI tổ chức vào khoảng tháng 10-2010. Được biết Giáo sư Trần Phương nguyên Phó thủ tướng và hiện là Chủ tịch Hội Khoa học Kinh tế Việt Nam, chính ông Phương đã đặt vấn đề đến hết thế kỷ này không biết đã hình dung được chủ nghĩa xã hội tại Việt Nam hay chưa.

Mục đích của Giáo sư Trần Phương là khuyến cáo Đảng Cộng sản đừng tiếp tục bịp dân, cần đoạn tuyệt với chủ nghĩa xã hội Marx Lenin để theo con đường kinh tế thị trường, thực hiện xã hội dân sự, dân chủ và pháp quyền.

Chỉ Là Bịp Dân

Giáo sư Trần Phương cho biết tất cả những dự báo của Marx về chủ nghĩa xã hội và về chủ nghĩa cộng sản là sai. Chủ nghĩa xã hội mà ông Marx dự kiến là xây dựng nhà nước chuyên chính vô sản, lấy chế độ công hữu làm nền tảng, thu hẹp và xóa dần cái kinh tế tư nhân và thị trường tự do, rồi phân phối theo lao động nhằm thực hiện công bằng xã hội đều chỉ là ảo tưởng. Thực tế đã chứng minh nó sai. Vì nó sai nên sau 70 năm xây dựng tại Liên Xô, người dân nước này đã dứt khoát từ bỏ nó.

Trong trường hợp Việt Nam nó cũng đã thất bại. Giáo sư Phương cho biết: "Thất bại thì rõ ràng rồi! nói chế độ công hữu, thì chế độ công hữu làm mất động lực của xã hội, phải trở lại chế độ tư hữu đấy. Nói là chuyên chính vô sản, thì

phải trở lại chế độ dân chủ đấy. Nói là phải kế hoạch hóa tập trung, cuối cùng phải trở lại kinh tế thị trường đấy. Đó là một sự thất bại rõ ràng rồi, thế thì nói cái gì đây? Cho nên, nói chủ nghĩa Marx-Lenin là nền tảng tư tưởng của đảng ta, thì tôi không hiểu, xác định nền tảng tư tưởng, thì cái gì là nền tảng, còn cái gì không là nền tảng?"

Ông Phương còn cho biết "Ngay Đại Hội X, tôi đã phát biểu thẳng với các anh lãnh đạo rồi. Tôi nói là, định hướng xã hội chủ nghĩa là cái gì, phải ghi ra. Chủ nghĩa xã hội mà chúng ta tiến tới là cái gì, phải ghi ra. Nhưng mà một câu thách đố đơn giản như vậy mà họ không làm nổi".

Ông Phương kết luận khái niệm chủ nghĩa xã hội được đưa ra chỉ để bịp thiên hạ: "Thật ra mà nói, chúng ta nói và chúng ta biết là chúng ta bịp người khác. Đến tôi bây giờ, tôi cũng không biết cái chủ nghĩa xã hội mà chúng ta sẽ đi là cái chủ nghĩa xã hội gì đây?"

Về Cương lĩnh của đảng Cộng sản, Giáo sư Trần Phương nhận xét: "Cương lĩnh tức là cái đường này phải tiến lên đến đâu, nó đi theo con đường nào. Thế mà cương lĩnh, nói chủ nghĩa Marx-Lenin, thì chủ nghĩa Marx-Lenin có điều đúng và có điều sai, nhất là những dự đoán của Marx và Lenin về cái gọi là chủ nghĩa xã hội, sai rồi, mà rõ ràng là thực thì 70 năm đã thất bại rồi. Cho nên tôi đề nghị là nếu muốn trung thực thì cái cương lĩnh đó phải xác định cái định hướng xã hội chủ nghĩa là cái gì? Mà cái chủ nghĩa xã hội theo đuổi, nó sẽ là cái gì."

Giáo sư Trần Phương tiếp tục nhận định vì không có nền tảng tư tưởng nên đảng Cộng sản chẳng đưa ra được chiến lược xây dựng công bằng xã hội nào. Theo ông Phương, Việt Nam là một quốc gia nông nghiệp, đến trên 70 phần trăm dân số sống tại nông thôn, đảng Cộng sản lại không mấy ngó ngàng đến nông dân và

nông thôn. Bởi thế nông thôn xưa đã nghèo và lạc hậu nay vẫn thế. Thậm chí còn tệ hại hơn xưa.

Chủ Nghĩa Xã Hội mang màu sắc Trung Quốc

Mặc dù nhận định đảng Cộng sản không tư tưởng, không hướng đi, không biết đang làm điều gì, chỉ nói để bịp người dân. Trong ba bài phát biểu Giáo sư Trần Phương không nhắc đến lý do đảng Cộng sản vẫn tiếp tục tồn tại là nhờ dựa vào mô hình tư bản nhà nước.

Nhà nước nắm cả độc quyền kinh tế lẫn chính trị, tận khai tài nguyên và nhân lực gia tăng xuất cảng chiếm thị trường thế giới. Bởi thế tất cả những sai lầm của mô hình nhà nước tư bản nói trên, như bóc lột nhân công, cướp đất nông dân, tham nhũng, cửa quyền, bắt công và bạo loạn xã hội, thì cả Trung Quốc lẫn Việt Nam đều đã bộc lộ nguyên hình.

Trung Quốc là một nước lớn và đảng Cộng sản Trung Quốc biết rõ tại sao họ áp dụng mô hình này, bởi thế khi mô hình được áp dụng vào Việt Nam nó lại bộc lộ những yếu điểm của đảng Cộng sản Việt Nam. Thí dụ trong khi cán cân thương mại quốc tế Trung Quốc bội thu và trở thành người chủ nợ lớn nhất thế giới, thì ngược lại Việt Nam bội chi và nợ nần thế giới ngày càng chồng chất.

Biết rõ nhưng yếu điểm của mô hình đang đeo đuổi, Hội nghị trung ương 3 khóa 18 của đảng Cộng sản Trung Quốc, Tổng bí thư Tập Cận Bình cho biết "những sai trái trong hệ thống và cơ chế phải bị loại bỏ". Theo hãng Reuters đưa tin: "Vấn đề cốt lõi là cần làm rõ mối quan hệ giữa chính phủ và thị trường, cho phép thị trường đóng vai trò quyết định trong việc phân bổ các nguồn lực và cải thiện vai trò của chính phủ".

Những lĩnh vực sẽ phải cải cách mạnh mẽ, gồm thủ tục hành chính, các ngành công nghiệp độc quyền, đất đai, hệ thống thuế

và tài chính, quản lý tài sản nhà nước, chính sách mở cửa và cải cách. Theo đó, chính phủ sẽ sử dụng các công cụ thuế và tài chính để giám sát thị trường ở tầm vĩ mô.

Trong khi ấy, đảng Cộng sản Việt Nam lại vẫn chưa chấp nhận những sai trái trong hệ thống và cơ chế, vẫn tiếp tục lừa bịp người dân phải kiên định con đường tiến lên chủ nghĩa xã hội lấy chủ nghĩa Marx Lenin làm nền tảng.

Cuộc đấu Tranh Tư Tưởng

Những lời phát biểu của Giáo Sư Trần Phương phần nào xác nhận một cuộc đấu tranh tư tưởng bên trong và bên trên của đảng Cộng sản đang xảy ra và dường như cuộc đấu tranh này đã bước sang một giai đoạn mới.

Ngày 9-11-2013 vừa qua, phát biểu trong Ngày Pháp luật Việt Nam, Thủ Tướng Nguyễn Tấn Dũng tuyên bố: "*Hiến pháp năm 1946 thấm đẫm tư tưởng dân chủ pháp quyền của Chủ tịch Hồ Chí Minh, coi trọng các giá trị quyền con người, quyền công dân, đã trở thành tiền đề pháp lý đặc biệt quan trọng cho việc thiết lập một chính quyền dân chủ, mạnh mẽ và sáng suốt*". Ông cho biết "*Nhà nước phải được tổ chức, hoạt động theo Hiến pháp, pháp luật và phải được kiểm soát bằng chính Hiến pháp và pháp luật*".

Các phát biểu trích dẫn bên trên rõ ràng mâu thuẫn với tuyên bố của ông Nguyễn Phú Trọng "*Hiến Pháp là văn kiện chính trị pháp lý quan trọng vào bậc nhất sau Cương Lĩnh của đảng*". Và thật vô cùng phũ phàng khi một đảng với Cương Lĩnh chỉ gồm những điều bịp bợm lại áp đặt như Hiến Pháp một quốc gia.

Mô Hình Tự Do Dân Chủ Xã Hội

Trong bài phát biểu GS Trần Phương cho biết: "*Nói là nền dân chủ xã hội chủ nghĩa mà ông có hiểu dân chủ xã hội chủ nghĩa khác cái dân chủ tư sản là cái gì! Trong khi đó ông mời hết các cái thằng luật gia của chủ nghĩa tư bản nó đến nó dạy ông*". Giới trí thức Hà Nội như Giáo Sư Trần

Phương đến nay chỉ thảo luận quanh hai từ "dân chủ". Thực ra chính tự do, và nhất là tự do chính trị, mới chính là động lực phát triển quốc gia.

Giáo sư Phương cũng nhắc đến hai quốc gia Thụy Điển và Na Uy, hai nước Bắc Âu thường được giới trí thức Hà Nội xem như mô hình thành công của chủ nghĩa xã hội dân chủ.

Trong bài "*Tù Mù Về Chủ Nghĩa Marx*" người viết đã giải thích các quốc gia Bắc Âu là những quốc gia tự do. Họ đều là những quốc gia tự do và dân chủ nhất trên thế giới. Các đảng dân chủ xã hội tại các quốc gia Bắc Âu không theo bất cứ một chủ thuyết nào, họ chỉ theo khuynh hướng xã hội và sử dụng đấu tranh nghị trường thực hiện xã hội tự do dân chủ công bằng và bình đẳng.

Chính nhờ hệ thống đa đảng, cương lĩnh của các đảng dân chủ xã hội Bắc Âu đã phải tự thay đổi để thích ứng với hoàn cảnh chính trị. Thí dụ các đảng dân chủ xã hội từ các đảng của tầng lớp công nhân, ngày nay đã điều chỉnh và trở thành đảng của toàn dân, hay phải ủng hộ các cải cách vi mô, cổ phần hóa các doanh nghiệp nhà nước tạo cạnh tranh và hiệu quả cho nền kinh tế quốc gia.

Chính nhờ sự ưu việt của mô hình tự do dân chủ, càng ngày càng nhiều quốc gia trên thế giới trở thành các quốc gia tự do. Các quốc gia tự do thì càng ngày càng trở nên tự do hơn. Thế giới đang trở thành một thế giới tự do.

Việt Nam Cũng Sẽ Tự Do

Trở lại trường hợp Việt Nam, gần đây khi sang Hoa Kỳ hai ông Trương Tấn Sang và Nguyễn Tấn Dũng đã cam kết tôn trọng nhân quyền trong đó có quyền chính trị và bảo đảm thị trường kinh tế tự do, để được cứu xét tham gia Hiệp định Thương mại Xuyên Thái Bình Dương.

Ngày 12-11-2013, Việt Nam lần đầu tiên có ghế trong Hội đồng Nhân quyền của Liên Hiệp Quốc. Phó Thủ Tướng kiêm

Ngoại trưởng Phạm Bình Minh hứa sẽ "*thực hiện tốt các nghĩa vụ và cam kết của một quốc gia thành viên Hội đồng Nhân quyền và thành viên Liên Hiệp Quốc*".

Chúng ta có thể không tin vào những lời hứa hẹn của giới cầm quyền cộng sản, nhưng những lời hứa của ba ông Sang, Dũng và Minh cho thấy Việt Nam không còn con đường khác hơn con đường tự do. Việc chúng ta có thể làm là một mặt thúc đẩy họ phải thực hiện các cam kết quốc tế. Nếu họ không làm chúng ta cần tích cực tố cáo họ cũng chỉ bịp dân.

Ngược lại, trong một thế giới với một hệ thống thông tin mở, mọi thông tin đều được nhanh chóng phổ biến đến mọi tầng lớp xã hội, thì các khẩu hiệu tiến lên chủ nghĩa xã hội kiểu Marx - Lenin của Tổng Bí Thư đảng Cộng sản Nguyễn Phú Trọng đều chỉ là bịp bợm và cần phải chấm dứt.

Tự Do, dân chủ, đa nguyên, đa đảng tự nó cũng không thể mang lại công bằng và bình đẳng cho toàn dân.

Muốn ở cuối thế kỷ này đất nước chúng ta có thể đạt được những tiêu chuẩn công bằng và bình đẳng xã hội như các quốc gia Bắc Âu thì những người theo khuynh hướng xã hội vừa phải nỗ lực xây dựng tự do dân chủ, vừa phải không ngừng đấu tranh cải thiện đời sống tinh thần và vật chất của các tầng lớp nông dân, công nhân và dân nghèo thành thị.

Xã hội công bằng không phải tự nó có được hay do ban bố của giới chức cầm quyền, mà có được từ quá trình đấu tranh nghị viện thông qua các chính sách an sinh xã hội.

NGUYỄN QUANG DUY

Melbourne, Úc Đại Lợi

14-11-2013

SÁNG MẮT

Một người Việt cao niên đã "SÁNG MẮT" viết về VN hiện tại.

1. Tài chánh
2. Tình nghĩa đồng bào
3. Anh em, bà con, Con cháu
4. Thời tiết
5. Thức ăn
6. Y tế
7. An ninh
8. Môi trường
9. Luật pháp
10. Chính trị

Cách đây 12 năm, lúc tôi được 49 tuổi, đã xa đất nước VN được 24 năm, khi nghe tin chính phủ Cộng sản đổi mới chính sách, quên hết hận thù, gọi Việt kiều ngoại là khúc ruột ngàn dặm, bỏ qua quá khứ, hướng về tương lai, đoàn kết một nhà (!)...Lúc đó tôi cũng như rất nhiều người Việt tha hương so sánh một vài điều về tài chánh, về vật giá, về tình ruột thịt, bà con giữa xứ Mỹ và xứ mình, nên cũng rất là "hồ hởi"...nhưng quên đi mất nhiều chi tiết quan trọng mà mình ở đất Mỹ không thấy được những cái sự việc khác rất thực tế đang xảy ra ở VN. Sau 2 lần về thăm lại VN năm 2000 và năm 2007 cùng với nhiều tin tức về vô số vấn đề ...nhưng chỉ ghi nhận trung thực trong 10 vấn đề nêu trên thì thấy phần lớn là xấu, nhất là vấn đề y tế, an ninh, luật pháp, nên: Tôi đã bỏ hẳn ý định về VN để nghỉ hưu.

Đến ngày hôm nay, tôi vẫn còn biết có người bạn cùng khóa 23 ở bên Mỹ nhưng đang có vợ ở VN, một người bạn ở Texas cũng dự tính về VN để dưỡng già, một bạn Việt kiều rất già có vợ trẻ, cứ sáu tháng ở VN, vài tuần về Mỹ... Một số Việt kiều dự tính về VN để sống luôn ...Số còn lại mấy chục năm trước họ nhớ VN tha thiết, nhớ quay quắt, nói có về VN sống thì "ăn đất, ăn cát cũng chịu"... sau đó họ về xây vài ba căn nhà ở VN. Bây giờ đa số họ không còn có cái tình cảm "nóng sốt" như những ngày xưa, bắt đầu

âm thầm bán dần tài sản nhà cửa ở VN và chỉ về VN thăm viếng mà thôi, và quyết định sẽ chết ở Mỹ...

Tôi nêu lên dưới đây là những câu chuyện rất thật mà tôi đã theo dõi trên 20 năm và phỏng vấn họ nhiều giai đoạn, từ lúc họ nhỏ những giọt nước mắt nhớ về quê hương, lúc họ gởi tiền về VN xây nhà, cho đến lúc họ gặp tôi chấp tay xá lia xá lịa vì sợ, rất sợ cái gọi là đất nước Việt Nam của Cộng sản. Như chị Gấm nói với tôi rằng "Chú Nam đừng phổ biến những tin nầy sợ người ta hiểu lầm cho rằng anh chị là người vong bản quên đi đất nước quê hương của mình mà lại còn nói cái xấu nữa". Những người bạn Việt kiều của tôi đang ở VN hay dự tính về VN tôi sẽ lần lượt phỏng vấn họ, hy vọng họ cho tôi biết những sự thật bây giờ và tương lai, bởi vì họ quan niệm "người ta sống được thì mình sống được, đừng có hù nhé, về VN thì sống mấy đời cũng không hết tiền, vật giá thì quá rẻ, bên Mỹ nầy cực quá, mình về VN có nhà lớn hơn, có kẻ hầu người hạ, có tình bà con đậm đà thắm thiết, vui gấp ngàn lần ở Mỹ, mình đừng làm chính trị chống chế độ thì đâu có ai khó dễ gì được ..."

Tôi không dám nói nhiều vì cũng ngại các người bạn nầy sẽ ghét mình, thành thử cứ để thời gian và thực tế sẽ phơi bày trắng đen, biết đâu họ lại sống được như những người khác, làm bạn với Công an hiền lành, thương dân...vì thế tôi cố gắng thật khách quan khi viết bài nầy, nhưng có thể còn rất nhiều thiếu sót, nếu vô tình đụng chạm thì xin người đọc miễn thứ cho và chỉ giáo thêm trong tinh thần xây dựng.

Sau đây là chi tiết 10 điều căn bản:

1. Tài chánh: Không có gì khó khăn khi so sánh lợi tức ở Mỹ hay ở ngoại quốc đối với lợi tức đầu

người ở VN. Về VN sống thì có người giúp việc, có người nấu ăn, tiền hưu bổng xài cả đời không hếtTrước năm 2010 có thể nói rằng vật giá ở VN còn rẻ so với ngoại quốc, nhưng bây giờ thì..! Anh Thu ở xóm tôi mới về VN, trở qua Mỹ đầu tháng 4/2011 nói rằng vật giá ở VN bây giờ rất cao, thí dụ: một tô mì vit tiềm trong một tiệm ăn trung bình giá khoảng 75.000 VN, tức khoảng 3 đô la rưỡi...ăn một tô phở ở một tiệm tương đối sạch sẽ không có người ăn xin đứng chờ với hai bàn tay cùi hay ghẻ lở thì cũng xấp xỉ 4, 5 đô.!!!

2. Tình người: Nếu Việt kiều về thăm viếng một thời gian ngắn thì thấy ai ai cũng đối xử với mình trong tình cảm đậm đà thân thiện hết. Người VN mình tình cảm đậm đà nhưng không dễ gì bị "người dung nước lã" gạt, nhưng đau nhất trên đời là bị thân nhân bà con ruột thịt của mình gạt ngon ơ đau đớn lắm! Cô Nữ, Chị Hà người Tuy Hòa, về VN xây nhà, lựa mấy đứa cháu ngoan hiền đứng tên. Một thời gian sau chúng nó đem cầm sổ ĐỎ phải bỏ tiền ra chuộc tức muốn ỏi máu...Vợ chồng ông Điều, dân Quảng Bình di cư, bị cô em vợ sang đoạt hết mấy căn nhà ở VN tức muốn đứng tim ...Dì dưỡng bên bà xã của tôi ở San Diego, về VN cưới thằng chồng VN cho con gái bên Mỹ, sang đây cao thủ đánh cắp hơn USD 60.000, ông bà tức quá, bây giờ chỉ cầu xin Chúa và đức Mẹ mà thôi...

Ngày 18-4-2011, trên Việt báo online tình mẹ con bà cháu ruột thịt tiêu tan chỉ vì tranh dành mảnh đất ở Thủ Thiêm...Cũng trên tờ Vietbao online, mục blog chuyện thật "Bà già ngu" bỏ tiền xây nhà ở VN, không ngờ mấy đứa em đem bán sạch, ở Mỹ một ổ bánh mì mà không có tiền mua, đấm ngực kêu trời...Còn nhiều lắm chỉ toàn là những trường hợp bị những người ruột thịt của mình

gạt gắm mà thôiai cũng nói "Không biết mấy người bắt lương đó ra sao, chứ anh hay chị hay cháu, hay (...) của tôi không như tụi đó đâu, gia đình tôi gia giáo, lễ nghĩa không lẽ họ dứt tình ruột thịt hay sao Xin thưa rằng những người bị gạt là những người trong đầu đã có sạn, những con cáo già, không dễ có người xa lạ nào gạt được họ đâu, nhưng mọi người nên nhớ là sau vài chục năm xa cách Cộng Sản đã biến cải người dân, những người ruột thịt của mình thành những tay cao thủ "những quái chiêu lường gạt"!! Việt kiều bây giờ đối với khúc ruột ngàn dặm là những con cừ non mà thôi.

3. Con cháu: Người già ở ngoại quốc thì nhớ VN, còn về VN thì lại nhớ con cháu ở ngoại quốc. Anh Tư, chị Gấm mê xóm Bống, Nha Trang, 12 năm về trước nhất định về già sẽ về VN để sống, có nghèo cũng chịu. Bây giờ có 3 đứa cháu ngoại, 4 đứa cháu nội, tất cả đều ở Mỹ,...thương quá xá, xa một ngày cũng nhớ, thành ra cũng là một lý do bỏ luôn cái vụ việc về VN để ở ...

Tôi có quen với một người bạn trẻ trên dưới 50 tuổi dự trù tương lai sẽ về VN về vùng quê để dưỡng già. "Người ta sống được thì mình sống được ..." nhưng người bạn đó chưa nghĩ tới đứa con trai một của mình ở bên Mỹ mà vợ chồng cưng nhất trên đời, nếu họ có vài đứa cháu nội không biết họ có dứt khoát bỏ con cháu bên Mỹ nầy mà về VN ở luôn hay không, chưa kể còn nhiều vấn đề khác nữa như vấn đề sức khỏe, an ninh ...

4. Thời tiết: Quá nóng ở VN so với nơi cư ngụ của mình ở Mỹ. Bà mẹ của người bạn trong sở , tuổi gần 80, mấy năm về trước lúc nào cũng đòi về VN để sống. Mùa Đông năm 2010 bà về thăm VN để sửa soạn về ở luôn, tôi gặp bà trở về Mỹ...Bà bảo tôi rằng sẽ chết ở bên Mỹ, không về VN nữa...Hỏi mãi bà chỉ hé ra

một chi tiết nhỏ thôi: "trời quá nóng, chịu không nổi...".

5. Thức ăn: Đồ ăn có thể ngon miệng hơn, rẻ tiền hơn ...Gần đây tin tức hàng ngày thực phẩm ở VN đầy ngập những chất độc trong thức ăn khỏi cần thí dụ...

6. Y tế: Ở VN tiền thuốc thang bệnh viện quá rẻ so với nước Mỹ nhưng kỹ thuật, vệ sinh thì quá tồi tệ...(trừ việc đi trồng răng. Trồng răng bên VN rất rẻ...khoảng USD 100/cái so với Mỹ khoảng USD 1.000/cái). Nhưng anh Tư, chị Gấm về VN bị bệnh, trong lúc chờ mổ ở Nha Trang thấy ông bác sĩ còn bận đồ ngủ pyjama, mổ bệnh nhân dao kéo mổ xẻ máu me đầy chậu, ruồi nhặng bu đầy, dùng nước lạnh trong vòi rửa xong mổ tiếp cho bệnh nhân thứ hai !...

Tôi về VN lần đầu, chỉ có 3 tuần thôi mà bị hai thứ bệnh : tiêu chảy vì ăn cây kem và ho vì ngủ dưới bốn cây quạt trần ...Khi bị bệnh thì việc đầu tiên là tôi muốn bay trở về Mỹ lập tức vì thuốc ở VN không trị nổi. Rất nhiều người già về VN chơi bị bệnh, con cháu gửi phi cơ cho họ trở về Mỹ liền ngay, như những người còn trẻ cũng đổi vé phi cơ trở về Mỹ khi biết bệnh của mình hơi bị nặng ...

7. An ninh: Quá tệ, cướp giật ở thành thị, trộm cướp ở thôn quê. Cô em vợ vượt biên lúc 14 tuổi, sang Pháp lập gia đình, về VN thăm lúc 34 tuổi cứ tưởng xã hội VN giống bên Pháp, bị cướp giật xách tay ngay chợ Bến Thành, mất hết giấy tờ làm việc với Công An sợ quá bây giờ không dám về VN ...Cũng anh Tư, chị Gấm mê xóm Bống, Nha Trang, về xây nhà ở Thành, lúc về thăm VN bị trộm, bị cướp vài lần, nhà của giao cho đứa em xây bất hợp pháp, bây giờ cho không chánh quyền để đỡ tốn tiền thuê nhân công phá bỏ....

8. Môi trường: Từ không khí, nước sông, nước hồ ô nhiễm đầy

bệnh truyền nhiễm như hepatitis, bệnh lao, bệnh lã ...Nếu sống ở ngoại quốc với những điều kiện vệ sinh khi đã quen thì về VN mà tính ở luôn thì cũng phải là một người không bao giờ sợ bệnh, không sợ dơ và thật sự thương xứ VN lắm đó ...

9. Luật pháp: Luật rừng, hối lộ là qua được hết, làm ăn lớn mà chi không đủ thì cũng có ngày bỏ của chạy lấy người ...Công an là vua, bỏ tù bất cứ ai chống chế độ một cách hợp pháp, ai ai cũng biết chẳng cần thí dụ ...

10. Chính trị: Quá tệ đảng CS tàn ác độc tôn, bỏ tù thủ tiêu những người yêu đất nước, thương dân tộc, nói ra sự thật, kể cả những đảng viên lâu đời ...Dân chúng sợ sệt, không có dân chủ , nếu sống quen ở nước tự do thì không biết có chịu nổi cảnh sống nầy hay không... Chắc ai cũng biết, không cần thí dụ ...

Để kết luận, tôi mượn lời của ông Khánh Hưng: "Ở trên trái đất nầy, không hề có thiên đàng. Điều mà anh và tôi tìm kiếm không phải là một xã hội hoàn hảo, mà là một xã hội ít có sự bất công hơn, ít có sự lừa dối hơn, và ít có cái xấu hơn. Trong ý nghĩa nầy, thì nước Mỹ là một mô hình tốt hơn vạn lần so với cái xã hội Việt Nam Cộng Sản, nơi mà sự ác, sự bất công, và sự lừa dối đang thống trị xã hội..."

Nói như nhà thơ Trần trung Đạo: " Việt nam nay để thương, để nhớ, chớ không phải để ở..."

Thấy cũng chẳng có gì để mà "phải thương phải nhớ" cả!

MỘT VIỆT KIỀU CAO NIÊN

ĐI XE ĐÒ, ĐI XE ÔM

Năm đó, tôi về Việt Nam ăn Tết và cũng để mừng má tôi tròn một trăm tuổi. Đó là lần thứ hai tôi về Việt Nam. Kỳ trước về với vợ con nên đi đâu chúng tôi cũng dùng xe nhà của thằng em bà con cho mượn với tài xế (Thằng em này "biết làm ăn" nên bây giờ nó khá lắm) Kỳ này về một mình, tôi định nếu có dịp sẽ dùng xe công cộng một lần cho biết.

Sau một tuần ở Gò Dầu với má tôi (Gò Dầu quê tôi thuộc tỉnh Tây Ninh, nằm cách thành phố 63 km) thấy còn năm hôm nữa mới tới Tết, tôi bèn sửa soạn xuống Sài Gòn để đi thăm vài người bạn.

Lần này, tôi muốn đi bằng xe đò (bây giờ người ta gọi là "xe khách" - trong bài viết này tôi vẫn dùng từ "xe đò" cho dễ hiểu!). Một thằng cháu-hồi trước làm thầy giáo, bây giờ sửa xe đạp và bán sách vở học trò - nói:

Để cháu lấy Honda chở chú Hai lên bến xe kiểm xe gửi chú đi.

- Khởi cần, chú đi một mình được.

Nó phì cười:

- Cái tướng Việt Kiều của chú lên đứng lơ ngơ trên đó, tụi nó dám chém nhẹ vài chục ngàn cái vé đi thành phố thay vì chỉ có tám ngàn thôi. Tụi nó bây giờ "mánh" lắm chú ơi!

Vậy là nó chở tôi lên bến xe đò (Ở quê tôi, vì có con sông Vàm Cỏ Đông chảy ngang, nên dân chúng thường nói "trên" và "lên" để chỉ những nơi nào nằm về phía thượng lưu con sông - đối với khu chợ nằm ở giữa - và "dưới" hay "xuống" để chỉ những xóm nằm về phía hạ lưu).

Ở bến xe, thằng cháu nói:

- Chú đứng đây giữ dùm cháu cái Honda. Để cháu " thả " một vòng coi.

Trong lúc nó "thả một vòng", tụi bắt mối hai ba đũa rà rà lại:

- Đi thành phố hả chú? Chạy liền giờ nè!

- Thằng xạo đó chú! Xe nó chưa tới "tài". Xe cháu kia, xe đầu vàng đang rồ máy đó chú.Đi chú!

Cháu xếp chỗ tốt đằng trước cho chú, nè!

Vừa nói, thằng nhỏ vừa nắm cái ba-lô của tôi kéo đi trong lúc thằng kia cũng lòi về phía nó. Tôi rì lại la lên:

-Tao không có đi xe đò! Tao đợi thằng cháu. Bộ tụi bây không thấy xe Honda đây sao?

Một thằng khác, có vẻ anh chị, "xẹt" vô can thiệp:

- Buông ra! Tụi bây làm gì vậy? "Quậy" hả?

Trong lúc hai tên kia bỏ đi, nó hạ giọng thân mật:

- Chú Hai đi thành phố hả chú Hai?

Tôi lắc đầu, lại chỉ cái Honda, nói:

- Tao đợi thằng cháu chở đi công chuyện.

Thằng nhỏ bỏ đi. Tôi nhìn theo nó mà nghe ngượng vô cùng. Mấy thằng nhỏ bắt mối cỡ tuổi hai thằng cháu nội tôi thôi, vậy mà tôi sợ gì lại phải nói trở là không đi thành phố ? Có lẽ tại vì mấy chục năm nay ở xứ người, tôi đã sống quen với cái xã hội có tổ chức, có trật tự, nên tôi không biết cách ứng xử phù hợp với môi trường chụp giựt mảnh mung này. Cho nên phản ứng của tôi là né! Không biết phải làm sao, thôi thì né tránh đi cho nó xong chuyện! Tự nhiên, tôi thở dài.

Thằng cháu tôi dẫn lại một người đàn ông còn trẻ gầy nhom, giới thiệu:

- Thằng Đực nè chú Hai. Nó lái xe cho cậu Năm Bộn. Nó là chồng con Hường, con của chị Ba Đây ở xóm nhà máy đó chú nhớ hôn?!!

Tôi mỉm cười gật gật đầu "ờ" cho lấy có. Thằng cháu nói tiếp:

- Còn đây là chú Hai con bà Tám, mấy kêu ổng bằng ông lặn. Thằng Đực chấp tay xá:

- Dạ, lâu nay con có nghe nói ông Hai ở bên Tây, bây giờ mới gặp. Về chơi hả ông Hai?

Rồi không đợi tôi trả lời, nó vói tay xách cái ba lô:

- Ông Hai đi theo con. Xe con

đằng này nè.

Thằng cháu tôi dặn vói:

- Xuống dưới nhớ kiểm xe ôm cho ổng, nghe mậy!

- Được rồi! Cậu ba yên chí!

Thằng Đực dẫn tôi lại xe của nó, giới thiệu tôi cho hai thằng cỡ mười tám đôi mươi đang đứng hút thuốc ở đầu xe.

- Đây là ông Hai, con bà cố ở đường đất đỏ, đó! Còn đây là hai thằng em vợ con, tụi nó vừa là phụ xế vừa là lơ nữa.

Rồi nó đỡ tôi lên đưa lại ngồi phía tay trái cách chỗ tài xế hai hàng băng. Trên xe đã có nhiều người ngồi, chắc họ quen nhau nên nghe nói chuyện rân như họp chợ!

Chiếc xe đò là xe loại đầu bằng, có hai cửa lùa cho hành khách lên xuống. Chỗ ngồi hẹp tẻ, tôi do vừa đúng hai gang tay. Trên kiếng chắn gió trước mặt tài xế, về phía phải, có viết mấy hàng chữ bằng sơn đủ màu. Vì tôi ngồi trong xe nên phải đọc ngược, nhưng vẫn đọc được:

TP Hồ Chí Minh / Gò Dầu

Vidéo / Karaoke

Chính giữa xe, ngang ngang với đầu anh tài xế, có một cái lồng sắt hàn dính lên trần, trong đó có cái télé. Tôi tự hỏi: "Vidéo thì còn hiểu được, chớ Karaoke thì hành khách hát hí ra làm sao?" Thật là mới mẻ quá! Dưới chân tấm kiếng chắn gió, cũng ngay chính giữa, có gắn một kệ nhỏ, trên đó có một tượng Phật Bà, một bình bông, một bình cắm nhang và ba chung nước. Tất cả mấy món vừa kể đều được gắn xuống mặt kệ bằng băng keo chằng chịt! Cho nó đừng nhúc nhích hay lật đổ khi xe chạy hay khi xe thắng gấp. Nhìn tượng Phật Bà chằng chịt băng keo, tôi nghĩ chắc Ngài cũng phải mỉm cười mà từ bi hỉ xả?

Thằng Đực lên ngồi, để cho máy chạy, rồi cứ rồ máy từng chập giống như làm cho nóng máy. Hai thằng lơ đứng dưới đất la ó:

- Lên đi bà con! Chạy à! Chạy à!

Tài xế sang số cho xe nhúc nhích nhích, trong lúc hành khách cứ lần lượt trèo lên xe tỉnh bơ không thấy có chút gì hối hả. Không thấy ai bán vé, thiên hạ cứ lên xe thấy ghế trống là ngồi. Hàng hoá mang theo lĩnh kính để đẩy hành lang chính giữa. Những người lên sau phải bước chòang ngang để đi!

Một bé gái cỡ mười hai mười ba tuổi, lên xe với hai bao ni-long lớn đựng đầy dép, loại dép cao su Nhựt Bồn. Nó ngồi vào ghế trống cạnh tôi. Vừa đặt đít xuống nó vừa trao cho tôi một bao dép, nói:

Ông ngoại giữùm con.

Nó làm một cách tự nhiên, chẳng thấy một chút ngượng nghịu gì hết. Còn tôi thì thật ngỡ ngàng bối rối không biết phải làm sao? Vậy mà tôi cũng ôm bao dép vào lòng, ôm một cách máy móc! Tôi biết nó "đi" hàng lậu (Xưa nay, Gò Dầu được biết tiếng nhờ có chợ trời hàng lậu ở biên giới Cao Miên) nhưng tôi không thể tưởng tượng được một bé gái mới mười hai mười ba tuổi mà đã đi buôn lậu và còn bắt người khác giữ hàng lậu giùm mình một cách tỉnh bơ coi như chuyện bình thường! Xã hội bây giờ thật quá nhiều thay đổi, mà tôi thì quê trần, giống như "một thằng mán ra chợ"!

Thằng Đực rồ máy cho xe chạy tới trong lúc hai thằng lơ phóng lên xe - mỗi thằng một cửa - vừa phóng vừa la "Bà con ơi! Chạy à! Chạy à!". Xe chạy được mười thước, ngừng lại, máy rồ từng chập một lúc rồi xe lui về vị trí cũ! Hai thằng lơ nhảy xuống đất, miệng vẫn bô bô: "Lên đi bà con. Chạy liền giờ nè!". Hành khách vẫn lai rai từ tốn leo lên xe?

Mười phút sau thì xe lại chạy. Lần này, nó ra khỏi bến xe, chạy rề rề. Đến ngã ba (Chỗ này có đường xuống chợ, có đường vô xóm Mới, nhưng vẫn được gọi là "ngã ba") nó rước một vài người

khách rồi chạy thẳng về hướng thành phố. Tưởng chạy luôn, té ra xuống khỏi Trâm Vàng - cách ngã ba lối ba cây số - nó quay đầu lại chạy về bến đậu. Lại nhúc nha nhúc nhích một lúc lâu đến khi có tiếng tu hít thổi (Chắc là hiệu lệnh của cán bộ điều hành bến xe) xe lại rồ máy chạy. Lần này, đúng là nó chạy thiệt bởi vì nó không có rề rề như hồi nãy! Tôi thở cái khi?

Xe không có bán vé, nhưng có một chị đi thâu tiền. Cái hay của chị này là chị ta nhớ người nào đã thâu rồi người nào chưa. Cho nên trong suốt "hành trình" trèo qua trèo lại trên những kiện hàng nằm ngổn ngang dọc hành lang để thâu tiền, không thấy ai phàn nàn phản đối gì hết.

Xe đang chạy, bỗng thấy thằng lơ cửa trước đứng thẳng lên mở dây nịt, kéo phẹt-mơ-tuya...cởi quần! Hành khách tỉnh bơ. Có lẽ trên xe chỉ có một mình tôi là ngạc nhiên trố mắt nhìn. Một cô gái ngồi gần đó đưa cho nó mấy cây thuốc lá "555" và một nạm vòng thun, nó cầm lấy, xỏ vòng thun vào hai chân, cách khoảng nhau độ hơn một tấc, rồi nhét mấy cây thuốc vào đó, dài từ háng xuống mắc cá và ôm tròn chân từ mặt trong ra mặt ngoài. Trông nó giống Robocop của phim Mỹ! Thì ra thằng lơ giấu hàng lậu dùm cô gái. Nó vừa mặc quần xong là đến lượt thằng lơ cửa sau. Nhưng thằng này quá gầy nên nó không cần cởi quần. Nó kéo ống quần đi-rét lên tới bẹn rồi làm y như thằng trước. Thằng này thì "cao cấp" hơn, vì nó còn "chêm" vòng theo thân mình tới năm cây thuốc lặn Xong nó khệnh khạng đi về hướng cửa sau. Tôi nhìn theo, phục quá!

Xe vừa chạy vừa bóp kèn, đường trống vẫn bóp kèn. Làm như đã thành cái tật! (Ở Việt Nam bây giờ, chạy xe hơi, xe gắn máy trên đường - Nhà Nước gọi là "tham gia lưu thông", nghe thật là văn vẻ - ai ai cũng bóp kèn, chạy ngoài đồng hay chạy trong thành

phố gì cũng vậy hết. Lạ lắm!) Còn hai thằng lơ thì hể thấy có người chạy lạng quạng phía trước thì lòn người ra ngoài, vừa la to "Vô! Vô!" vừa vỗ vào thùng xe dùm dùm. Làm như kèn xe không đủ cho người ta nghe vậy! Thấy ai đứng lơ ngơ đàng xa bên lề đường như có vẻ đón xe thì lơ hét to cho tài xế "Bà già đó! Bà già đó!" hay "Con mẹ cầm nón đó! Con mẹ cầm nón đó!". Nếu là hành khách đưa tay ngoắc thì xe chạy chậm lại, rề sát vào. Thằng lơ phía trước mở cửa rồi một tay nắm cây cột sắt nằm cạnh cửa lùa, lấy thế nghiêng người xuống hốt người khách đẩy vào trong xe trong lúc xe vẫn tiếp tục lăn bánh chớ không ngừng lại (Sau này tôi mới biết rằng xe đồ không được phép rước khách ngoài những nơi đã được ấn định bởi chánh quyền. Vì vậy xe không được ngừng dọc đường ngoại trừ khi xe ăn-banh!).

Thằng Đực vừa lái xe, vừa bóp kèn, vừa lách tránh những xe khác - đủ loại: Honda, xe đạp, xe thùng, xe ba gác, xe bò, xe ngựa...- vừa liếc dài theo lề đường để "bắt" khách. Xe đang chạy ngon lành (50 km/giờ, tốc độ tối đa ấn định bởi Nhà Nước) bỗng nó "nhả ga" chạy bớt lại và la lên: "Giao thông nghen! Giao thông nghen! Lấy tay lấy đầu vô bà con!". Hai thằng lơ cũng la theo: "Đừng ló đầu ra nghe bà con! Giao thông đó!". Xa xa về phía trái, thấy có hai ông công an giao thông ngồi chàng hảng trên xe mô-tô dưới tàn cây bên lề, hút thuốc. Khi xe chạy ngang qua, mấy ống chỉ nhìn theo cười cười, chắc hài lòng với sự biết "chấp hành nghiêm chỉnh luật lệ giao thông" của tài xế Đực!

Đường xuống thành phố, ngày xưa, hai bên là ruộng lúa ruộng mía và giống rau cải. Bây giờ nhà cửa cất dài dài, đồng ruộng còn rất ít. Quán ăn, quán nhậu thì quá nhiều. Phần lớn mang bảng hiệu rất thơ mộng như: "Hẹn hò", "Vườn Thúy", "Quán Trăng" Làm

như bây giờ người ta thèm được? "phiêu phiêu" để quên đi một phần nào cuộc sống xơ cứng của hiện tại!

Bến xe Trảng Bàng nằm trước sân banh. Xe dò vừa vào bến thì một bầy trẻ con bán dạo ùa lên xe như ruồi, rao hàng ó trời! Trong xe bỗng ồn ào như cái chợ. Nhiều đứa nhỏ mang hàng dây hai vai. Hàng đựng trong những túi ni-long nhỏ bằng nắm tay, miệng cột túm lại bằng vòng thun. Mỗi loại được xỏ chung với nhau thành một chùm. Túi nhỏ đeo nhiều chùm như vậy lên hai vai, nhiều đến nỗi không còn thấy cái cổ! Chỉ còn thấy cái đầu nhỏ lòi ra trên đồng túi ni-long tròn tròn?

Túi nhỏ bán loại này rao hàng có ca có kệ. Rồi vì muốn cho "có ca có kệ" nên nhiều tiếng để sai dấu, tôi nghe mà không hiểu hàng gì và hàng gì! Phải nghe vài lần mới "nắm bắt" được: "Sâm lạnh. Thuốc lá. Huynh gum. Trứng cóc. Bánh tráng muối. Nem chay. Đây! "Nếu có người mua, đứa nhỏ cầm túi ni-long giết mạnh cho đứt sợi thun rồi trao cho khách, nhanh gọn lắm! Ngoài ra, có những đứa bán "chuyên ngành" hơn, bán một thứ một, như chỉ bán giấy số hay thơm gọt sẵn, hay bánh tráng bánh phồng, hay thuốc lá..v.v... đủ thứ. Đứng đây xe như vậy mà khi xe rồ máy lia bến thì túi nó đưa trước đưa sau phóng xuống như trò đu bay! Thấy chết như không!

Xe chạy chậm chậm, rước vài người ở khúc cua Trảng Bàng. Đến Cầu Ông Chừa - cách Trảng Bàng độ năm ba cây số - xe quay đầu chạy về bến trước sân banh! Rồi cứ nhúc nha nhúc nhích để lấy thêm hành khách. Mấy đứa nhỏ lại ùa lên rao hàng. Độ hai mươi phút sau, xe lại lẩn bánh. Lần này chạy thiệt.

Trên đường lúc nào cũng có người. Xe đạp, xe Honda (Bây giờ, "Honda" là tiếng gọi chung cho xe hai bánh có gắn máy) chạy loạn. Hai bên đường, thỉnh thoảng có bảng đề "Bia tươi" đặt trên lề trước quán nhậu. Tôi đã

nghe nói "bia hơi", "bia ôm", nhưng loại "bia tươi" này là lần đầu!

Khều thẳng lơ, tôi hỏi:

- Bia tươi là gì vậy cháu?

Nó bật cười:

Là bia làm tại chỗ, làm ngày nào là nhậu ngày nấy. Để vài ba bữa mà đớp vô là đi luôn à ông Hai!

Tôi gật gật đầu nhưng trong lòng sao nghe buồn chi lạ: bây giờ, đến "cái nhậu" cũng "không giống ai" hết!

Bỗng thẳng Đục vừa bốt ga rà thẳng vừa la lên:

- Kinh tế! Kinh tế! Bà!

Trong xe, hành khách nhốn nháo. Kê thì dứt giấu hàng dưới băng mặc dù ở đó đã đầy đồ, người thì chèn nhét hàng trong hốc trong kẹt, dưới dít mấy kiếng hàng rau cải gà vịt. Mấy bà mấy cô thì nhét trong áo trong quần chẳng thấy có chút gì xấu hổ hết!

Tôi nhìn con bé cạnh tôi, nó cười trấn an:

- Ông ngoại đừng lo. Mỗi người có quyền đi một bao dép. Con đi hoài hà!

Tôi "ờ" rồi hỏi một cách máy móc:

- Bộ con không có đi học hả?

Nó cười rất tự nhiên:

- Đi học rồi lấy gì ăn, ông ngoại?

Tôi xúc động, không dám nhìn gương mặt dễ thương đó nữa, tôi nhìn vệt ra ngoài. Xe đã đậu lại. Bên kia đường, có một xe hàng nằm sau một xe Jeep. Hai ông công an kinh tế mặc sắc phục (họ kiểm soát hàng lậu) đang "làm việc" dưới tàn cây vệ đường với mấy người mà tôi đoán là lơ và tài xế của xe hàng. Thằng Đục cầm một xấp giấy tờ xum xoe chạy qua đó, chen vào chỗ nói năng. Một lúc sau, thấy nó khúm núm cúi chào mấy cái rồi vui vẻ chạy trở về trèo lên xe sang số chạy thẳng!

Xe chạy không bao nhiêu xa, hành khách chộn rộn móc kéo hàng giấu hồi nãy cho vào bao vào bị. Hai thẳng lơ cũng cởi quần

lấy cây thuốc vòng thun trả lại cô gái, vừa làm vừa trò chuyện nói cười. Con nhỏ ngồi cạnh tôi kéo cái bao dép tôi đang ôm về phía nó, chẳng nghe một lời cảm ơn. Mọi người đều hành động một cách tự nhiên, bình thường. Tôi bỗng thấy tôi không giống ai hết. Tôi là người "bất bình thường", ngay trong lòng quê hương mà sao thấy thật là lạc lõng!

Xe ngừng ở Suối Sâu, hai thẳng lơ - đưa trên mui, đưa dưới đất - xuống hàng: bao, bị, giỏ tre, cần xé lổn ngổn (Những món này chắc của bạn hàng quen gối và đã chất lên đó trước khi xe vào bến Gò Dầu) Vừa làm, thẳng lơ trên mui vừa nói lớn cho mấy người đang bu lại nhận hàng: "Hai cái cần xé này của dì Ba. Cái giỏ bị này cũng của bà nữa. Mấy thứ tôi liệng xuống đây của cô Bảy nghen. Rồi! Xong! Bây giờ là đồ của chú tư Xáng".

Cô gái "đi" thuốc 555 lấy hàng nằm dọc hành lang trao qua cửa sổ cho một bà sồn sồn đứng phía dưới, vừa làm vừa trò chuyện huyền thiên. Bà đó hỏi:

- Mấy có ghé thăm con Hoa hông? Nó đẻ chưa?

- Chưa. Má lên trên mà coi. Cái bụng của chỉ bây giờ chang bang như cái mả vậy!

Nói rồi, cô ta cười hắc hắc. Chắc cũng là chuyện bình thường thôi.

Xe chạy tiếp. Bon bon 50 km/giờ. Đến Củ Chi ngừng lại để xuống hàng lần nữa. Con nhỏ ngồi cạnh tôi xuống ở đây. Nó đứng lên, xách hai bao dép đi, không nói một lời, cũng không nhìn lại. Nó làm tự nhiên như tôi không có mặt trên xe!

Sau khi xuống hàng, xe chạy thẳng về thành phố, không ngừng ở trạm nào nữa hết. Tôi đoán: "Trên mui chắc không còn hàng".

Bến xe Tây Ninh nằm ở Bà Quẹo. Bến này rộng lắm, vây quanh bởi một tường rào. Khi xe dò quẹo vào, thấy người ta chạy theo lối nhỏ. Chừng xe đậu rồi, nghe họ mời mọc tía lia mới biết họ là những người lái xe ôm, xe

ba gác đang tranh nhau kiếm chỗ đi. Thăng Đức nói:

- Ông Hai ngồi đây, đừng đi đâu hết. Để con kiếm mấy thằng xe ôm quen cho ông Hai.

Tôi nhìn đồng hồ thấy 10 giờ 20. Hồi ở Gò Dầu, tôi lên ngồi trên xe lúc 8 giờ sáng. Tính ra, tôi đi 63 km mất hết hai giờ hai mươi phút!

Một lúc sau nó dẫn đến một người đàn ông cỡ tuổi nó, vừa vỗ vai người đó vừa nói:

- Thăng này tên Chín, ở cùng đơn vị với con hồi trước. Nó đang hoang lắm, ông Hai. Mà ông Hai về đâu vậy?

- Ông về nhà thằng cháu ở khu Đại học Phú Thọ.

Thăng Đức lại vỗ vai bạn:

- Tao giao ông Hai cho mày đó. Tính tiền cho có tư cách nghe mày.

- Yên chí?

Vừa nói thăng Chín vừa cầm ba lô của tôi:

- Ông Hai đi theo con.

- Ủa? Xe của cháu đâu?

- Dạ để ngoài kia, chờ đâu được phép đem vô đây, ông Hai. Cấm mà!

Vậy là mấy phút sau, tôi "ôm" về nhà thằng cháu. Đó là lần đầu tiên tôi đi xe ôm.

* * *

Ở thành phố, người ta thường đi xe ôm, nếu chỉ đi có một mình. Xe ôm rẻ hơn xe taxi nhiều và nhanh hơn nhờ nó lòn lách dễ. Biết như vậy nên sáng hôm sau tôi ra đường đón xe ôm để đi thăm bạn bè?

Nếu xích lô và taxi dễ "nhận diện" nhờ hình dáng và chữ "taxi" bên hông, thì xe ôm rất khó biết. Bởi vì trên đường lúc nào cũng đầy người chạy Honda, chạy xuôi chạy ngược, không có dấu hiệu đặc biệt gì hết thì biết ai "ôm" hay ai không "ôm"? Nếu xe ôm được sơn một màu ấn định, hay người lái xe có gắn một cái gì trên ngực trên lưng, hay ít ra cũng đội nón kết có in hai chữ "xe ôm" thì dễ cho mình nhìn ra, để ngoắc cho đúng. Đằng này, ai cũng như ai.

Ngoắc đại mấy lần thấy "trật chia", tôi bèn đổi "chiến thuật".

Tôi bước ra đứng trên mép vỉa hè, mặt làm ra vẻ dáo dác nhìn xuôi nhìn ngược như đang tìm xe ôm trong luồng người chạy Honda. Thấy một người vừa chạy vừa nhìn dài dài theo phố, tôi mừng rỡ vẫy tay ra dấu. Anh ta chạy luôn. Vậy là anh ta đang tìm cái gì khác chứ không phải tìm khách hàng. Tôi lại làm bộ dáo dác cho người khác để ý. Lần này có một ông tấp vô, mỉm cười hỏi:

- Đi không ông Hai?

Tôi gật đầu, nói địa chỉ, trả giá - căn cứ trên giá đi hôm qua - rồi ôm đi (Gọi là "ôm" chứ hành khách không có ôm người lái. Nhiều người không biết, cứ nghĩ rằng trèo lên xe là phải ôm! Cho nên, khi trở về Paris thuật lại vụ đi xe ôm, vợ tôi hỏi: "Có đàn bà lái xe ôm hông?")

Trên đường, xe chạy như loạn. Hai luồng ngược chiều nhau lấn ép lòn lách, bóp kèn như điên! Thấy tai nạn có thể xảy ra bất cứ lúc nào!

May quá, ông lái xe của tôi - khá trọng tuổi - chạy từ tốn. Ông cứ men theo lề mà chạy và đặc biệt là không nghe ổng bóp một tiếng kèn! Ngạc nhiên, tôi hỏi:

- Sao ông không bóp kèn?

- Bóp cho ai nghe? Ai cũng bóp kèn hết, rền trời. Mình có bóp cũng vô ích!

Ngừng một chút rồi tiếp:

- Cứ làm thình như vậy mà người ta để ý. Người ta nghe mình làm thình!

Rồi ông ta cười ha hả. Tôi cũng bật cười theo. Khoái quá, tôi vỗ vai ổng:

- Hay! Hay!

Rồi không kềm được, tôi hỏi thẳng:

- Hồi trước ông làm gì?

Ngang ngừ một lúc, ổng mới nói:

- Dạ, làm giáo viên.

- Dạy trường nào vậy?

- Dạ, trường trung học X.

- Dạy trung học sao gọi là giáo viên được? Phải gọi là giáo sư chứ.

- Xin lỗi ông. Hồi nãy nhìn ông tôi đã đoán ra ông là Việt Kiều.

Bây giờ, ông hỏi như vậy đúng là ông không phải người ở trong nước. Bây giờ, đi dạy học cao thấp gì cũng gọi là giáo viên ráo. Muốn được gọi "giáo sư" phải được "Hội Đồng Chức Danh Giáo Sư Nhà Nước" xét duyệt hồ sơ. Khi họ công nhận, họ cấp cho mình chức danh giáo sư. Chừng đó, mình mới được gọi là giáo sư. Ông hiểu không?

Tôi nhớ lại tôi có một người bạn hỏi đó cũng dạy trường trung học X. Tôi nói:

- Tôi có một người quen cũng dạy ở trường X nữa. Ông tên Nguyễn Văn Y.

Giọng ông xe ôm có vẻ như reo lên:

- Anh Y dạy lý hoá. Ảnh mặc để thương lắm. Lúc nào cũng thất cà vạt đen!

Ông xe ôm nói đúng. Như vậy ổng là giáo sư thiệt, không phải ổng ba xạo. Tôi bỗng nghe một xúc động dâng tràn lên ngực. Tôi đặt một tay lên vai ông ta, muốn nói gì đó thật nhiều. Nhưng sao tôi không tìm ra được lời, tiếng nói bị nghẹn ngang trong cổ. Tôi chỉ biết bóp nhẹ vai của ổng, cái vai bây giờ tôi mới thấy là gầy. Chắc ổng hiểu cử chỉ của tôi nên làm thình. Tôi bóp vai ổng mà tưởng chừng như tôi đang bóp vai một người bạn cố tri, tưởng chừng như tôi đang mân mê một cái gì trân quý của thời cũ. Tôi như thấy lại được cái thời đã mất đó với những giá trị tinh thần của nó, cái thời mà nhà giáo dù nghèo cũng chưa đến nỗi phải chạy xe ôm như bây giờ.

Ông xe ôm im lặng lái xe. Tôi im lặng nhìn cảnh tượng xô bồ hỗn tạp trên lòng đường phố. Bàn tay tôi vẫn đặt trên vai ông ta như để giữ thăng bằng. Sự thật, tôi muốn giữ nguyên như vậy để ổng cảm nhận rằng giữa ổng và tôi không có một sự cách biệt nào hết. Không có người lái xe ôm, không có khách đi xe ôm. Mà chỉ có hai thằng bạn...

Bỗng ở phía ngược chiều, một người đàn ông lái Honda nhìn về phía bên này gọi to: "Thấy!Thấy!".

CHUYỆN NĂM CON CUA

Thu năm nay trời lạnh sớm. Mây giăng mù. Gió lớn. Biển động mạnh.

Dân thợ chài Pháp bắt được khá nhiều cua.

Một anh Việt-Nam có bạn người Mỹ sang Pháp du lịch. Anh bèn dẫn theo 3 ông bạn nữa: một Pháp, một Á-Rập, một Hoa-Kiều trước ở Chợ Lớn. Cả 5 cùng đi Bretagne dạo biển tại thành phố Quimper.

Buổi trưa, 5 chàng "ngự lâm pháo thủ" rủ nhau vô một nhà hàng Tàu nhậu nhẹt chơi.

Cả năm đều đồng ý chọn món cua rang muối.

Anh Mỹ nói: "Chẳng biết cua Tây có ngon không, chỗ còn cua ở xứ tui bự con lắm. Nó lại rất ...cao bồi nên rất khó bắt. Nhưng khi bị bắt bỏ vô chảo rồi, bọn nó lại lụp cụp bò ra chạy trốn ráo. Đầu bếp phải hết sức vất vả rượt theo chụp bỏ vô chảo trở lại!".

Anh Việt-Nam cười mỉa mai: "Thì ra cua Mỹ, người Mỹ đều sêm sêm hết!".

Anh Mỹ cay cú: "Zát Ô Kê, goai. Eln Do ?" (Được rồi bạn ạ, thế cua nhà bạn thì sao?).

Anh người Việt: "Cua nhà tớ ý a? Ối giời, nó khủng lắm các cậu ạ! Con nào vừa ngo ngoe toan ngốc đầu lên lập tức bị con nằm ở dưới thò càng ra níu lại ngay. Chẳng có con nào cất đầu lên nổi cả".

Cả bàn vỗ tay hoan hô: "Hèn

chi...".

Anh Tây phụ hoạ: "Tui có đi du lịch nhiều lần nên biết cua Việt còn khủng hơn thế nữa!. Chẳng những biết thò càng ra níu kéo con nào toan ngốc đầu lên chạy, chúng còn biết dụ dỗ những con cua đồng loại, khác loại ở xa hãy kéo nhau về cho chúng... thật luôn nữa cơ!".

Anh Mít sực thấy quê, ngó lảng sang anh "Con lạc-đà": "Cua nhà cậu hẳn ra nàm thao nhể, đầu nó kè nghe koa?".

Anh Á-Rập cười bí hiểm: "Cua xứ tui tuy có cái vỏ rộng thùng thình, nhưng lại có tài chạy xẹt lung tung, lẹ hơn con còng gió, khó chụp lắm. Tui có cái trúc (truc) nhử chúng bằng...chất nổ. Nghe mùi thuốc nổ, cua chạy ngay tới tha đi giấu, ta chỉ việc túm càng". Cả đám giựt mình, mặt mày xám ngoét.

Chàng Cao-Bồi Texas co rúm: "Ồ, Mai Gớ... ó...t !"(My God). Còn chú gà trống Tây lí nhí: "Ố ... dầy dầy " (Oh daye daye).

Anh Á-Rập quắc mắt: "Thế chứ sao?Cua Tây có gì ngon lành đâu nào?".

Anh Tây đứng bật dậy cái ẹt, sum xoe: "Xây dê!(çà y est). Tui xin hân hạnh giới thiệu món đặc sản mà chúng ta sắp thưởng thức:Cua Tây là món vừa hiếm, vừa quý. Nó lại rất ma lạnh nên khó bắt lắm. Nó cứ chạy riết bám theo con cua

lạ nào bự con nhất nên thường thoát hiểm an toàn".

Anh Mỹ trẻ môi: "Ố dè, Ái xi!"(O yeah, I've seen).Tui biết quá mà .

Anh Việt-Chợ-Lớn ngó lâu chưa thấy ai nhắc tới mình, bèn lên tiếng:

"Hò... Hòy nầy dờ mấy lị chưa có luyệt nghe lóy cheẹn coong cua xứ ngộ lâu!".

Cả bọn nhao nhao:"Cua Sài-Gòn, cua Chợ Lớn có khác gì đâu?".

"Khoong có phảy dầy lâu mà. Cua Chợ-Lóon hơn coong cua mấy lị nhể...ề...u !Coong cua mấy lị làm sao, cua Chợ-Lóon nó làm y chẳng như dầy.Khoong có ai pết nó là cua thiệt hay cua giả.Mấy lị mà móng pắt nó không có gi...ề...ề... lâu á!".

Chủ nhà hàng, người Hoa chánh cống Thượng Hải nhân đi qua, dừng lại góp ý:"Há...cua mấy lị coong nào cỡ ống pảnh... cỡ ống pự hếch dáo á.Hèn chi, ở chong pép, cái coong nào nó cỡ ống quơ cẳng lên lòi cấn ngộ moọc cáyy ! Lể mấy lị coi, ngộ mà có tềng nhều nhều...ngộ mua hếch.Ngộ lem dia, ngộ pỏ đồ chảo dăng muối hếch chơn hếch chọi!".

NHÂN CHỨNG

thuật lại

Đi xe đồ, đi xe ôm...

tiếp theo trang 13

Tôi thấy anh ta chật vật lòn lách quay đầu xe lại, chạy theo chúng tôi. Chừng đến ngang nhau, anh ta hớn hở:

- Thấy mạnh hả thầy?

Giọng ông xe ôm cũng vui vẻ:

- Ô! Mạnh! Cám ơn! Em đi đâu vậy?

- Dạ! Em chạy áp-phe. Thấy thầy em nhìn ra được liền hà! Tụi thằng A thằng C nói có gặp thầy nên em thường để ý kiếm, bây giờ mới gặp. Mừng quá, thầy!

- Ô! Cám ơn! Hai mươi mấy năm còn nhớ tới thầy là thầy vui

roii.

- Làm sao quên được, thầy? Hồi đó, thầy là thần tượng của tụi em mà!

Ông xe ôm làm thinh. Chắc cả một dĩ vãng đang được quay nhanh lại trong đầu. Tôi bóp nhẹ vai ông ta, chia xẻ.

Hai thầy trò vừa lái xe vừa nói chuyện với nhau một lúc rồi người đó xin phép "đi làm ăn". Chúng tôi im lặng, tiếp tục đoạn đường còn lại. Sự im lặng nào sao cũng nói thật nhiều...

Đến nhà anh bạn tôi, tôi trả tiền cước xe ôm mà không dám cho thêm như tôi đã làm hôm qua với thằng Chín. Tôi muốn ông ta

thấy rằng tôi vẫn kính trọng ông ta, vẫn xem ông ta là một giáo sư. Ông ta nhìn tôi mỉm cười. Chúng tôi bắt tay nhau, cái bắt tay đó ngầm nói lên rằng, dù cuộc đời có vĩ đại đến đâu, mình vẫn giữ được cái tình người trân quý của thời cũ.

Lần đi xe ôm đó tôi nhớ hoài đến bây giờ. Viết lại mà vẫn còn nghe xúc động.

TIỂU TỬ

NUÔI CHẾ ĐỘ CSVN ĐẾN BAO GIỜ ?

Đôi lời với người Việt ở nước ngoài và trong nước

Bây giờ là gần giữa tháng 12 (December), chỉ non ba tuần nữa là thế giới bước sang năm 2014. Riêng Việt Nam, chúng ta chỉ còn non 2 tháng nữa là đi vào năm Giáp Ngọ. Tết lại sắp về, mà mùa xuân của đất nước thì vẫn chưa bao giờ đến trong lòng dân tộc, mùa xuân nông ấm, trong sự tự do độc lập và hưng thịnh là những gì mà đại đa số đồng bào vẫn còn đang đang mòn mỏi đợi chờ trong nỗi niềm vô vọng.

Người viết nhân dịp xin được nêu lên một vài nhận định và phân tích theo thiển ý, cũng như muốn bày tỏ được nỗi lòng của mình và mong rằng đó được xem là những dòng tâm sự giữa một người Việt với những người Việt có cùng chung hoàn cảnh quá thê thảm của một đất nước hôm nay.

Qua dòng thời gian của lịch sử cận đại mà chúng ta đã từng sống với nó, từng mục kích hoặc ít nhiều cũng đã từng có những mối liên quan. Tôi không muốn liệt kê nhiều và chi tiết về những chứng tích của lịch sử bởi thiết nghĩ, ai ai cũng đã nhận biết được điều đó. Nhưng cho dầu thế nào thì chúng ta cũng không thể không khơi lại những biến cố chính, hầu nhắc nhở ký ức để khuyên nhủ rằng, nó vẫn còn in đậm trong tiềm thức và sẽ không bao giờ chìm vào quên lãng.

- Hồ Chí Minh du nhập chủ thuyết ngoại lai vào Việt Nam, nguyên nhân chính của mọi nguyên nhân, đưa đất nước thê thảm xuyên suốt quá trình lịch sử cho đến ngày hôm nay.

- Cải Cách Ruộng Đất: với bao nhiêu sinh mạng phải chết oan ức, tàn phá truyền thống của nền đạo lý tốt đẹp lưu truyền từ ngàn năm. Con tố cha, vợ tố chồng, hàng xóm nghi kị tố giác lẫn nhau chỉ vì mong được tồn tại.

- Nhân Văn Giai Phẩm: Tiêu diệt tự do, triệt tiêu nhân bản,

xoáy mòn bao tinh hoa của dân tộc để lấp vào là nền văn hóa mù mị lừa lọc hầu phục vụ cho chuyên chế độc tài.

- Giải Phóng Miền Nam: Một cuộc nội chiến tàn khốc, huynh đệ tương tàn, máu đổ thịt rơi để cuối cùng là gom cả đất nước về một mối "Một mối hận thù, một mối đau thương" (Nguyễn Chí Thiện)

- Đánh tư sản: Triệt phá tiềm năng kinh tế quốc gia, thực thi những chính sách ngô nghê mù lòa, đưa cả dân tộc vào con đường đói khổ cùng cực. Điều nhục cười là sau gần hai mươi năm, chế độ lại lần mò về cái mà họ đã từng chủ trương đánh phá, nhưng lại xảo quyết với cái gọi là "Kinh tế thị trường theo định hướng XHCN".

- Hội Nghị Thành Đô 1990: Một bước ngoặt cực kỳ nguy hiểm của đất nước, bọn phản quốc đã ngấm ngấm chuẩn bị bán dâng toàn bộ đất nước và dân tộc cho kẻ thù truyền kiếp phương Bắc. Và trước mắt mà tất cả chúng ta phải đối diện là: Vào **năm 2020**, kế hoạch ấy phải được hoàn thành.

- Tham nhũng bất trị, đàn áp dân chúng, bịt miệng trí thức, triệt tiêu những nhà đấu tranh cho dân chủ, những người yêu nước, chống ngoại xâm.

- Kinh tế lụn bại, nợ nần ngập mặt, tập đoàn chủ đạo kinh tế quốc dân, mạnh người nào, người nấy hốt làm tài sản riêng. Một lũ vô trách nhiệm để rồi cuối cùng, tất cả sẽ đè cổ người dân ra gánh chịu.

Người viết, xin được có vài nhận xét và có một số điểm lưu ý cùng các bạn về vấn đề hệ trọng trong giai đoạn này, đó là vấn đề kinh tế. Chúng ta đồng ý với nhau ở một điểm rất lô-gic rằng: Không tiền thì khó có thể làm được việc, hoặc thậm chí, không thể làm được bất cứ việc gì.

Cho đến hôm nay, nhà cầm quyền, không những không thể

kiểm soát và quản lý (control) được những thất thoát khổng lồ do tham nhũng bất trị, kèm theo những sách lược ngu muội, kém hiệu năng do những lãnh đạo kém tri thức về nhiều mặt cộng thêm những lãng phí không cần thiết như trả lương cho hệ thống cán bộ, công nhân viên chức công kênh, phải chi trả vô lý cho lực lượng công an, mật vụ, dân phòng nhằm phục vụ ý tưởng củng cố chế độ cho được lâu bền. Nói một cách rõ nét hơn nữa là nhà cầm quyền vì sự tồn tại của băng đảng hơn là sự tồn vong của dân tộc.

Chúng ta hãy lược qua những dữ kiện sau đây để thấy rằng sự nguy ngập của nền kinh tế của Việt Nam, nó như thế nào: Theo "báo cáo của Bộ Tài chính vừa trình Quốc hội cho thấy các tập đoàn, tổng công ty nhà nước có nợ nần chồng chất. Theo đó, **năm 2012, 127 tập đoàn, tổng công ty nhà nước, công ty mẹ con có tổng số nợ phải trả là 1.348.752 tỉ đồng, tương đương 62 63 tỉ USD, xấp xỉ 50% GDP của Việt Nam năm 2012 là 136 tỉ USD.**" Đó là chỉ căn cứ vào báo cáo thôi nhé, còn sự thật, minh bạch hay không là chuyện khác.

Dân số trung bình cả nước năm 2012 ước tính 88,78 triệu người, trong đó kim ngạch hàng hóa nhập khẩu năm 2012 đạt 114,3 tỷ USD.

Tính chung cả năm 2012, kim ngạch hàng hóa xuất khẩu đạt 114,6 tỷ USD.

Hai con số 114 tỉ đô Mỹ giữa xuất và nhập được xem là tương đương (cứ cho là như vậy đi) nhưng thực tế theo tầm nhìn của nhiều kinh tế gia thì Việt Nam là nước có nhập siêu, chứ không như báo cáo nêu trên từ nhà nước. Số nhập siêu này được ước lượng là khoảng 12 tỉ Mỹ kim/năm.

Bây giờ, ta nói đến vấn đề chi tiêu: Chi phí quốc phòng hay ngân sách quốc phòng của một

quốc gia là tổng chi phí có liên quan đến các hoạt động và chính sách quân sự của quốc gia đó. Bao gồm những chi phí trả lương, huấn luyện binh sĩ, bảo trì và mua sắm vũ khí mới, nghiên cứu chế tạo vũ khí, v.v....

Danh sách 15 quốc gia có chi phí quốc phòng cao hàng đầu

Hạng	Quốc gia	Năm 2011	Năm 2012
	Tổng thế giới	1762	1753 tỷ USD
1	Mỹ	711	682
2	Trung Quốc	143	166
3	Nga	71,9	97
4	Anh	62,7	60,8
5	Pháp	62,3	58,9
6	Nhật Bản	54,5	59,3
7	Ả rập Saudi	48,2	56,7
8	Ấn Độ	46,8	46,1
9	Đức	46,7	45,8
10	Ý	37,0	34
11	Brazil	33,5	33,1
12	Nam Hàn	27,6	31,7
13	Tu	24,0	26,2
14	Canada	22,8	22,5
15	Thổ Nhĩ Kỳ	17,9	18,2
52	Việt Nam	2,6	3,3,2

SIPRI (Stockholm International Peace Research Institute),

Việt Nam một mặt tiếp tục duy trì 480 ngàn quân chính quy, 4,5 triệu quân dự bị, một mặt tăng cường cho quân sự trong những năm qua. Năm 2013, VN dự chi cho quốc phòng là hơn 3 tỷ USD. Cho ngành công an, còn gọi là "Lá chắn" của chế độ, sẽ không kém hơn chi phí của quốc phòng là bao nhiêu, trong khi đó tổng chi phí cho giáo dục là 170.349 tỷ đồng cho năm 2012. Nêu lên con số quá khác biệt giữa quốc phòng và công an để thấy rằng nhà nước này coi giá trị của giáo dục ra sao và ở vị thế nào trong cán cân điều hành kinh phí quốc gia.

Kiều hối đóng vai trò rất lớn trong nền kinh tế Việt Nam. Với 9 tỷ USD trong năm 2011, 10 tỷ vào năm 2012. Lượng kiều hối đã tương đương 7,4% tổng sản lượng nội địa (GDP) của đất nước này. Ngoài ra, kiều hối còn lớn hơn nhiều so với vốn FDI và ODA được đầu tư vào Việt Nam.

Kiều hối là một nguồn tài lực rất quan trọng, nó đã giúp sức cho nền kinh tế CSVN rất to lớn. Tại Hoa Kỳ, Đại sứ quán Việt cộng đã nói: "Kiều hối là một nguồn lực quý giá theo nhiều nghĩa, là một kênh mang lại ngoại tệ mạnh cho đất nước mà không một kênh nào có thể sánh nổi về hiệu quả. Bởi vì, ngoại tệ thu được từ xuất khẩu tuy rất quý nhưng xuất khẩu thì phải mất chi phí để sản xuất hàng, chi phí vận chuyển mang ra nước ngoài, lại còn phải chịu thuế nhập khẩu, chịu hạn ngạch, chịu kiện bán phá giá, chi phí tiếp thị, quảng cáo..." <http://viet.vietnamembassy.us/tintuc...20041013173232>

Tham gia chương trình "Dân hỏi - Bộ trưởng trả lời" số đầu tiên của Đài truyền hình Việt Nam (VTV) đầu xuân Quý Tỵ (ngày 17/2), Bộ trưởng Bộ Ngoại giao Phạm Bình Minh cho biết, trong năm 2012, lượng kiều hối đổ về đạt hơn 10 tỷ USD đã chiếm tới 60-70% nguồn đầu tư nước ngoài vào Việt Nam từ năm 1991 tới nay.

<http://dantri.com.vn/kinh-doanh/viet...012-697404.htm>

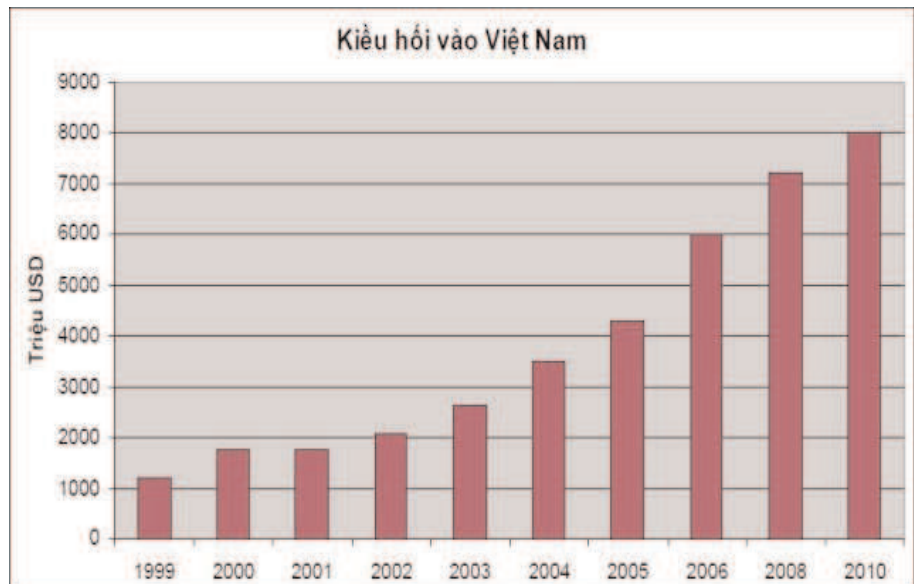
Kiều hối gửi về Sài Gòn chiếm trên dưới 42% tổng giá trị kiều hối đổ về nước trong năm qua. Trong số chừng 4 tỷ đô la mà Việt kiều các nơi gửi về thành phố, 70% được đầu tư cho các hoạt động kinh doanh, 23% vào thị trường địa ốc, và phần còn lại là biếu tặng cho thân nhân.

Trong 4,1 tỷ USD đổ về Sài Gòn, đầu tư vào lĩnh vực bất động sản chiếm 23%, đầu tư sản xuất kinh doanh chiếm 62%, phần còn lại là giúp đỡ khó khăn cho người thân, gia đình.

Nguồn: Hezmandez-Coss (2005) và IMF (2003-2007) và WB

Nếu căn cứ vào con số hơn 3 tỉ cho quốc phòng để chi phí gồm trả lương, quân trang quân dụng, mua tàu ngầm, hỏa tiễn, máy bay vùn vùn cho một lực lượng quân đội mà chẳng dám hó hé gì khi Tàu cộng hiêng ngang chiếm lấy Hoàng Trường Sa, ngang ngược ra lệnh cấm đánh bắt nơi vùng biển có chủ quyền lâu đời của Việt Nam, ngang nhiên bắn giết, tịch thu ngư cụ, tàu bè, đòi tiền chuộc, những nhiều đủ thứ thì thử hỏi 3 tỉ đó để đầu tư vào việc trồng hành có còn hơn không?

Sắp xỉ 3 tỉ chi phí cho công an để hành hung đánh đập dân lành, dân oan, những người yêu nước, thể hiện ý chí chống ngoại xâm thì thử hỏi lấy tiền để trả

Nguồn: Hezmandez-Coss (2005) và IMF (2003-2007) và WB

công cho những kẻ đánh đập, bỏ tù mình, thế có oái ăm không?

Số tiền khổng lồ này, từ người Việt ở nước ngoài gửi về mỗi năm theo thống kê chính thức là 10 tỉ USD, nhưng trên thực tế, tiền mang trong túi không khai báo của hơn nửa triệu "Việt kiều" về nước, sẽ còn cao hơn con số chính thức.

Những câu hỏi cho những điều nghịch lý như: Tại sao số tiền trên 10 tỉ USD, dư để trả cho quốc phòng, công an, cán bộ nhà nước cộng sản để hệ thống này phản bội lại với tiền nhân, với Tổ Quốc, cúc cung tận tụy với kẻ thù truyền kiếp Bắc phương?. Tại sao chúng ta phải gửi tiền để chi phí cho quân đội và công an cùng toàn bộ guồng máy phản dân hại nước?

Tại sao phải gửi mồ hôi nước mắt cực nhọc cày hai ba việc ngày đêm để để dung dưỡng một hệ thống đàn áp, đánh đập chính

đồng bào ruột thịt của mình?

Tại sao phải chịu trận, nai lưng ra để gánh vác nợ nần khắp nơi trong khi tham quan các ngành các cấp, mọi lúc mọi nơi vơ vét, cướp giạt của công để làm tài sản cho riêng họ?

Tại sao phải làm ngơ khi nhìn họ xe xanh lầu đỏ, ăn trên ngồi trốc, uống nửa bỏ nửa, con cái gửi ra ngoại quốc ăn xài miễn đếm?. Trong khi bạn bè, người thân, anh chị em ruột thịt của mình, đồng bào mình đói rét, kiếm bữa không ra? Đó có phải chăng là sự nhẫn tâm?

Trong hoàn cảnh thê thảm của đất nước, tàn lụi của quê hương, tụt hậu và suy đồi toàn diện của xã hội, giúp ngặt, là hành vi của đạo đức, không ai có thể phiến trách hay chối bỏ. Nhưng giúp nghèo thì giúp mãi đến bao giờ, khi đất nước và dân tộc vẫn còn đang quần quai đốn đau dưới một cơ chế độc tài toàn trị. Một thế

hoàn toàn ích kỷ chỉ biết lo cho đảng phái riêng mình, ngoài ra tiền đồ và tương lai của dân tộc là những gì xa xỉ!

Với một thứ chủ nghĩa mơ hồ hoang tưởng, đất nước sẽ chìm sâu trong vực thẳm vong nô, không hứa hẹn được chút nào của tương lai tươi rạng. Chúng ta, nội ngoại sẽ phải can đảm, phải chấp nhận một lần đau thương chớ không thể kéo dài tình trạng vô vọng này mãi được.

Để kết thúc tâm tư, tác giả xin kèm theo đây bài thơ, xem như lời gửi gắm.

(Lời toà soạn: Xin xem bài thơ "Xin em đừng buồn" đăng trang 2)

NGUYỄN THẠCH

PHÂN ƯU

Được tin buồn

Ông **DIỆP QUANG THỦY**

Phó Đề Đốc

Cựu TMT/HQVNCH

sinh ngày 27-11-1932

tạ thế ngày 06 - 12 - 2013

(nhằm ngày 4 tháng 11 năm Quý Ty)
tại tư gia Oakland -California

hưởng thọ 82 tuổi

Lễ an táng đã được cử hành ngày 11- 12 - 2013
tại Sky Lawn Memorial Park San mateo California

-Thành tâm nguyện cầu hương linh ÔNG sớm
vãng sanh nơi miền cực lạc
- Chân thành chia buồn cùng cùng tang quyến
và các cháu

TIẾNG NÓI NGƯỜI VIỆT QUỐC GIA

Gia Đình **ĐẠI VIỆT**

Ông và Bà **NGUYỄN MINH TÂN** (Paris)

Ông và Bà **NGUYỄN THÀNH CÔNG** (Orlando)

Ông và Bà **NGUYỄN VĂN NGÀN** (Santa Rosa)

Ông **NGUYỄN CÔNG VINH** (Oakland)

Ông và Bà **ĐỖ CHÂU TRỌNG** (Beaverton)

Ông và Bà **LÊ VĂN TƯ** (Pháp)

PHÂN ƯU

Rất xúc động được tin hiền thê
Gs **PHẠM ĐĂNG SUM**

Bà **DS THÂN THỊ THANH**

pháp danh **HỒNG VĂN**

đã từ trần tại tư gia ngày 15 tháng 12 năm 2013

hưởng thọ 83 tuổi

Lễ an táng đã được cử hành ngày 20-12-2013
tại Crématorium Père Lachaise Paris 20è

-Thành tâm nguyện cầu hương linh Bà sớm vãng
sanh nơi miền cực lạc

-Chân thành chia buồn cùng GS SUM và tang
quyển

TIẾNG NÓI NGƯỜI VIỆT QUỐC GIA

Bs và Bà **NGUYỄN MINH TÂN**

Gs và Bà **LÃM THANH LIÊM**

Ông và Bà **LÊ VĂN TƯ**

Ông và Bà **HỒ TĂNG THẮNG**

Ks **TRẦN VĂN THU**

ĐỊA LINH ANH KIỆT: TINH THẦN TRẦN VĂN BÁ BẤT DIỆT!

Lời tòa soạn:

TNNVQG xin trích đăng tài liệu trong Đại Linh Nhân Kiệt do Trúc Lâm Vân Tử thành lập "nhằm vinh danh những anh hùng anh thư của đất nước và dân tộc Việt Nam."

PHONG TRÀO TINH THẦN TRẦN VĂN BÁ tổ chức ngày 04-01-2014, tại chùa Khánh Anh một lễ tưởng niệm các anh hùng vị quốc vong thân **TRẦN VĂN BÁ, LÊ QUỐC QUÂN và HỒ THÁI BẠCH** trong Mặt Trận Thống Nhất Các Lực Lượng Yêu Nước Giải Phóng Việt Nam.

Rất đông đảo đại diện Hội đoàn, nhân sĩ và đồng hương đến tham dự

Cả ba đều là thành viên của Mặt Trận Thống Nhất Các Lực Lượng Yêu Nước Giải Phóng Việt Nam.

- **Trần Văn Bá** sinh năm 1945 là cựu chủ tịch Tổng Hội Sinh Viên Việt Nam tại Paris. Đã tham gia MTTNCLLYNGPVN của kỹ sư Lê Quốc Túy vào những ngày đầu mới thành lập. Tháng 10/80 giữ chức Thiếu úy và thăng Thiếu Tá tháng 5/84 phụ trách an ninh nội vụ chỉ huy trưởng xâm nhập VN và chỉ huy trưởng mật cứ huấn luyện Tự Thăng. Anh Bá bị bắt tháng 9/1984.

- **Lê Quốc Quân** sinh năm 1941 là cựu sĩ quan QLVNCH. Chiến hữu Quân đã quy tụ một số cựu quân nhân trốn cải tạo và một số được thả về thành lập tổ chức Mặt Trận Quốc Gia Thống Nhất Các Lực Lượng yêu Nước Giải Phóng Việt Nam. Đã hai lần rời Sài Gòn gặp C/h Hạnh và ông Túy tại trấn Hồ Phòng Minh Hải vào tháng 3/82 và tháng 6/82 để bàn thảo kế hoạch hoạt động. Chương trình hành động gồm:

1/ Lập các tổ cảm tử nhỏ, phân tán ở các đô thị, trang bị gọn, cùng các tổ chức trong lực lượng mới tuyển mộ để phá hoại, ám sát, rải truyền đơn, kích động quần chúng...

2/ Dự kiến đẩy mạnh hoạt động vũ trang ở các vùng rừng núi và

nông thôn với sự lôi kéo dân chúng cướp chánh quyền từng khu vực, tiến tới lật đổ chế độ trên toàn VN.

- **Hồ Thái Bạch** bí danh Anh Cả sinh năm 1926 tại Long An trú quán Tây Ninh, được thay cụ thân sinh là Báo Đạo Cao Đài Hồ Tấn Khoa, giữ chức Đồng Chủ Tịch đặc trách Cao Đài quốc nội. Bị bắt tháng 9/84 trên đường đi gặp C/h Mai Văn Hạnh từ nước ngoài về.

8 giờ sáng ngày thứ ba 8/1/1985 VC đã đem ba c/h Trần Văn Bá, Lê Quốc Quân, Hồ Thái Bạch ra pháp trường xử bắn. Ba c/h không chịu bịt mắt và đã hô lớn trước khi chết : Đả Đảo Cộng Sản -Việt Nam Muôn Năm. Riêng c/h Mai Văn Hạnh nhờ sự can thiệp tích cực của chánh phủ Pháp nên được VC trả tự do và trục xuất sang Pháp.

Diễn tiến vụ án

Ngày 14 tháng 12 năm 1984, 21 kháng chiến quân thuộc Mặt Trận Thống Nhất các Lực Lượng Yêu Nước Giải Phóng Việt Nam đã bị "Tòa Án Nhân Dân Tối Cao" của chế độ cộng sản Hà Nội đem ra xử.

Phiên tòa xảy ra tại Nhà Hát lớn Sài Gòn tức tòa nhà Hạ Viện cũ của thời Việt Nam Cộng Hòa, một phần của cơ sở còn được biến thành khu vực triển lãm các "chiến lợi phẩm" tịch thu được từ các kháng chiến quân. Nhà cầm quyền còn cho phóng thanh diễn tiến vụ án tại công trường Lam Sơn và hàng ngàn người đã chen chúc nhau ngồi theo dõi.

Trong bản Cáo trạng đọc trước tòa, công tố viên Trần Tế cho biết ngay từ đầu tháng 1/81, cơ quan an ninh cộng sản đã phát hiện một "tổ chức gián điệp" xâm nhập vào Việt Nam. Theo bản buộc tội, ông Lê Quốc Túy là chủ tịch của tổ chức, ông Mai Văn Hạnh là chủ tịch quốc ngoại, các ông Huỳnh Vĩnh Sanh và Hồ Tấn Khoa làm đồng chủ tịch quốc nội. Ông Trần Văn Bá được cử là tham mưu và ông Lê Quốc Quân phụ trách lực lượng vũ trang trong nước. Mặt

khác, Trung quốc thì bị tố là đã tài trợ mạnh mẽ các hoạt động của "tổ chức gián điệp" và các lực lượng tình báo của Thái Lan và Hoa Kỳ cũng bị cho là đã hợp tác chặt chẽ vào "âm mưu phá hoại". Tết 1983, lực lượng an ninh cộng sản đã bắt được Hồ Tấn Khoa, Võ Văn Nhơn, Nguyễn Ngọc Hòa thuộc tổ chức "Hòa Giải Quốc Tế" gần với Cao Đài giáo. Những người bị bắt bị nghi là thông đồng với các ông Túy Hạnh để "cướp chính quyền" ở một số tỉnh miền tây. Con trai ông Khoa là Hồ Thái Bạch sau đó thay thế cha trong chức vụ đồng chủ tịch.

Các kháng chiến quân trước tòa ông tố viên cộng sản cho biết có 10 toán gián điệp đã được tung vào trong nước tính từ đầu năm 1981 đến tháng 9 năm 1984. Toán thứ nhất về bằng đường bộ từ tỉnh Trat ở Thái Lan qua Cam Bốt, khi đến Châu Đốc thì bị bắt. Toán này có nhiệm vụ liên lạc với lực lượng của Hòa Hảo để chiếm đóng vùng Bảy Núi. Toán thứ 10 về bằng đường biển hồi đầu tháng 9/84 gồm 21 người trong đó có Mai Văn Hạnh, Trần Văn Bá. Toán này bị bắt ngay khi mới đổ bộ vào bờ biển. Tổng cộng, có tất cả 119 người đã bị bắt giam hoặc giết chết.

Các kháng chiến quân trước tòa Ông Lê Quốc Túy đáng lẽ cũng đi cùng toán thứ 10 nhưng vì phải vào nhà thương ở Pháp để mổ gấp nên đã thoát nạn. Ngày 27 tháng 12, 1984, ông tổ chức họp báo tại Paris với tư cách là ủy viên đối ngoại của Mặt Trận Thống Nhất các Lực Lượng Yêu Nước Giải Phóng Việt Nam. Theo nguyệt san Nhân Bản số tháng 1/01/85 phát hành tại Paris, ông Túy xác nhận một số chiến sĩ của Mặt Trận đã bị bắt từ 1980. Một trận đánh lớn đã xảy ra tại Hà Tiên gây thiệt hại cho khoảng 120 cán binh Việt cộng. Không ai giúp Mặt Trận cho đến nay, việc Việt cộng cho rằng có Trung Hoa, Thái Lan hay Hoa Kỳ giúp là để phỉ báng cuộc cách mạng. Súng đạn do chính cán bộ cộng sản cung cấp

hoặc bán lại. Trong số 21 người bị xử có 2 cựu cán bộ cộng sản. Mặt Trận không có căn cứ ở ngoại quốc, hoạt động ở Nam và Trung phần và tổ chức đi kháng tiêu cực, không tổ chức đánh lớn. Điểm duy nhất đúng trong bản Cáo trạng của cộng sản là Mặt Trận dự định tổ chức một vụ lớn và mạnh trong năm 1985. Vũ khí dùng để bảo vệ dân chúng, chất nổ nhằm tổ chức phá hoại tại Sài Gòn.

Ngay từ phiên xử đầu tiên, nhà cầm quyền cộng sản đã cho thấy các bản án đã được sắp xếp sẵn. Sự hiện diện của các luật sư quốc doanh bên cạnh các bị cáo chỉ là một sắc thái cố hữu của các phiên tòa trong các chế độ cộng sản trên khắp thế giới. Làm sao có thể tin tưởng các luật sư do chế độ chỉ định khi ngay từ đầu những người này đã chấp nhận lời cáo buộc các thân chủ của họ "phản bội lại tổ quốc", "chống phá cách mạng" và cuộc biện hộ của họ chỉ xoay quanh việc xin nhà nước khoan hồng!

Trong các phiên xử, mỗi lần một bị cáo có toan tính đi ra ngoài những lời tự thú đã bị áp đặt trước là lập tức bị đàn áp. Ông Huỳnh Vĩnh Sanh vừa hô "Việt Nam Cộng Hòa muôn năm" liền bị một cán bộ cộng sản đưa tay bịt miệng, một cán bộ khác chạy tới còng tay lại! Ông Hồ Thái Bạch bị công an dùng dùi cui đánh đập vì ông lên tiếng phản đối các bản án của tòa án cộng sản.

Sau 4 ngày diễn ra vụ án bị bịt mồm, các bản án đã được tuyên đọc trong suốt 2 giờ đồng hồ:

Tử hình: Mai Văn Hạnh, Trần Văn Bá, Lê Quốc Quân, Huỳnh Vĩnh Sanh, Hồ Thái Bạch.

Chung thân: Trần Nguyên Hùng, Tô Văn Hườn, Hoàng Đình Mỹ Từ 8 đến 20 năm tù: số 13 kháng chiến quân còn lại.

Các chiến sĩ Hồ Thái Bạch, Lê Quốc Quân, Trần Văn Bá bị hành quyết trong những hoàn cảnh nào, nơi an nghỉ của họ ở đâu?

Số phận các chiến sĩ khác bây giờ ra sao? Họ ở quốc nội hay hải ngoại, họ còn bị tù đày hay đã ra khỏi gông cùm cộng sản?

Những bài vở, tài liệu nào đã được phổ biến để vinh danh, để tưởng nhớ 21 kháng chiến quân bị nạn? Quý vị, quý bạn ở bốn phương trời nếu có bất cứ ánh sáng nào có thể rọi vào các câu hỏi phía trên, xin vui lòng liên lạc với chúng tôi.

tranvanba.org

Danh sách 21 vị anh hùng kháng chiến

- 1- Mai Văn Hạnh
- 2- Trần Văn Bá
- 3- Lê Quốc Quân
- 4- Huỳnh Vĩnh Sanh
- 5- Hồ Thái Bạch
- 6- Trần Nguyên Hùng
- 7- Tô Văn Hườn
- 8- Hoàng Đình Mỹ
- 9- Thạch Sanh
- 10- Nguyễn Căn Trạch
- 11- Nguyễn Bình
- 12- Nguyễn Văn Hậu
- 13- Nhan Văn Lộc
- 14- Lý Vinh
- 15- Trần Ngọc Ẩn
- 16- Cai Văn Hùng
- 17- Đặng Bá Lộc
- 18- Thái Văn Dư
- 19- Trần Văn Phương
- 20- Nguyễn Phi Long
- 21- Nguyễn Văn Cầm

TỔ QUỐC GHI CÔNG

(nén hương lòng kính dâng anh hùng Trần Văn Bá)

Xa xôi quá, tôi không đi dự được
Xin giùm tôi, thấp giúp một tuần nhang
Tưởng niệm Anh Hùng của nước Việt Nam
Đã oanh liệt dâng đời cho tổ quốc
Xin cảm tạ lòng nhiệt thành yêu nước
Quyết dẫn thân, mong rửa sạch oan hồn
Nhưng than ôi, quốc nạn chữa qua cơn
NGƯỜI gục ngã dưới hung tàn giặc đỏ
Hỡi hùng khí anh linh, xin phù hộ
Cho quê hương trong đáy vực tham tàn
Cho giống nòi, cho sông núi Việt Nam
Được vinh hiển dưới cờ Vàng quang phục!
Thấp nén hương lòng, lệ rơi vào mực
Tô lại chữ vàng: "Tổ Quốc Ghi Công"

NGÔ MINH HẰNG

Ông Huỳnh Vĩnh Sanh bị bịt miệng trong phiên tòa

FANSIPAN: LÁ CỜ VÀ MỘT CÁI TẮT

Lời toà soạn:

TNNVQG xin trích đăng bài tường thuật của Cô Eve, một phụ nữ VN đã đi từ Mỹ về Hà nội leo lên đỉnh núi Fansipan để vinh danh lá quốc kỳ “trên quí” mà Cô tự tay ráp may.

Đây là một hành động can cường trong lòng địch của một người yêu nước.

Trong lúc đó, có những thành phần nắm trách nhiệm trong những hiệp hội, tổ chức người Việt hải ngoại, sống trong một xứ tự do lại hèn nhác chối bỏ nguồn gốc của mình mà không dám chào lá cờ đã bảo vệ và nuôi dưỡng cho họ và gia đình để họ và con cháu mới có được ngày nay.

Tôi thường bảo sức lực mình không biết có còn nhiều để trèo lên nóc nhà Đông Dương không?... câu hỏi ấy hiện lên trong khi nhiều bạn trẻ tôi quen ở Việt Nam khuyên tôi nên leo Fan một lần cho biết...

Fansipan không phải là một ngọn núi cao mà tôi chưa vượt qua được khi còn trẻ... ngày trẻ tôi rất thích núi và thích leo núi nên cũng đã từng leo núi bằng tay, bằng dây, bằng đôi chân khỏe của mình nhưng bây giờ với số tuổi này leo ngọn núi 3120 mét thì quả không phải là một chuyện dễ...nói như thế không có nghĩa là sức khỏe của mình không leo nổi nhưng cái ý chí, nhiệt huyết của mình không còn như ngày xưa nữa...chứ thật ra với nhiều người hơn tuổi tôi, nhất là những người ngoại quốc thì đó là chuyện thường (nếu họ thích leo)...nhiệt huyết và ý chí

của tôi thường không còn như ngày xưa nữa, qua năm tháng đã tàn lụi đi nhiều rồi... nhưng lần này với một ý nghĩ được thấy lá cờ "Việt Nam Cộng Hòa" bay trên một ngọn núi cao nhất Đông Dương (nói cho oai chứ Đông Dương thì chỉ có 3 nước là Việt Nam, Lào và Campuchia mà thôi)...Tôi có nhiều hứng phấn.

Vậy là lần thứ hai ra ngoài Bắc... Lần thứ hai một mình lang thang trên rừng Bắc Việt vào mùa lúa chín đẹp nhất mà nhiều người muốn đến chỉ để chụp hình cảnh đẹp thiên nhiên thì tôi đã đi một mình với tấm lòng mở rộng để cảm nhận từng con đường và con người Bắc Việt một lần nữa. Lần này đi không phải để nhìn cảnh, hay tìm món ăn mà để cảm nhận những vùng miền mình đi qua... Tôi thường ngừng lại chỉ để xuống gặt lúa cùng người dân trên tuyến đường đi Sapa, hái trà ở Mộc Châu, kéo sọt giăng tơ trên miền hẻo lánh Mèo Vạc mà vùng gì tên gì tôi cũng không biết... Cứ đi là tôi luôn đến tiếp cận người dân để nhìn cuộc sống của họ, tìm hiểu và suy ngẫm...

Tôi quyết định leo Fansipan chỉ vì nghĩ một điều là thấy được

huyết trong lòng tôi và tôi chỉ muốn làm như thế...

Đến Sapa tôi hẹn gặp một người đàn ông mà tôi quen trên phượt... Ông đến để chụp hình và cũng đi một mình... Lần đầu tiên gặp và ăn tối, nghe ông nói chuyện tôi thấy "con người" này là một người không thể kết làm bạn vì quá khỏe khoắn nhưng tính tôi hay cả nể, ít nhiều không muốn nhìn vào cái xấu của người ta nên không muốn tranh cãi những điều ông đã nói...

Ông cũng muốn leo Fansipan vì đứa con gái của ông bảo "bố nên leo cho biết..."... Đi đâu ông cũng đeo theo ba lô laptop để cứ có được 3G là post hình lên trên trang phượt... Con người có người thích thể hiện cái này, có người thích thể hiện cái kia... Ông thích chụp hình, hình khá đẹp vì ông bảo ông là nghệ sĩ... Tôi cũng thích những tấm hình ông chụp, có góc cạnh nghệ thuật nhưng ít nhiều cũng được chỉnh sửa bởi flick làm cho hình ảnh sống động hơn... Tôi thì lại thích cái cách tự nhiên của ông nhìn không qua photoshop....

Cũng nói thêm về người đàn ông này... Ông sinh trưởng ở ngoài Bắc đến năm 75 mới vào Nam, năm 20 tuổi... Mẹ người miền Nam, bố người Bắc, có nghĩa là mẹ ông là người Nam đi tập kết ngoài Bắc, như vậy có nghĩa là theo chính nghĩa thì hai chúng tôi không đứng cùng vĩ tuyến... Ông bảo bố ông là một nghệ sĩ và chính ông cũng là một nghệ sĩ...

Tôi nghe ông nói về mình bằng những tự hào về bố, mẹ để lại gia sản nhiều hơn là chính ông đã tạo ra được... Tôi chán nghe nhưng tại cái tính cả nể ít phần kháng khi không cần nên cứ người ta nói thì tôi chỉ ngồi nghe mà thôi...

lá cờ Tổ Quốc tung bay... Suy nghĩ ấy làm nung nấu bầu nhiệt

Nhưng tôi có chia sẻ với ông việc tôi muốn làm khi leo Fan...

Thực sự tôi không phải là một người thích nói về chính trị... Nhưng tôi biết giá trị của những gì mà nước Việt Nam cộng hòa trước năm 75 để lại và các ông cha của tôi đã đấu tranh và tôi luôn giữ lập trường của mình nhưng tôi là người đàn bà nhỏ bé, cái đầu nhỏ, óc nhỏ nên tôi không thích lí luận với người khác về chính trị trừ khi người ấy đụng chạm đến thể chính mà tôi đang tôn trọng...

Tôi nói với ông rằng tôi, tôi là người quốc gia Việt Nam chứ không phải người Việt cộng sản nên lá cờ đỏ sao vàng không phải là lá cờ của tôi... Nên khi đi đâu nếu tôi giương lá cờ vàng ba sọc đỏ lên (vì với tôi nó mang nhiều ý nghĩ của một nước Việt Nam) thì xin hiểu cho rằng tôi chỉ muốn nói lên rằng trong tấm hình đó "tôi là người quốc gia Việt Nam đã đến đây"... Cũng như nếu tôi là người Pháp tôi sẽ giương lá cờ Pháp lên rằng "tôi là người Pháp đã leo lên đỉnh Fan"... Đơn giản chỉ có vậy thôi.

Ông đã gật đầu đồng ý với tôi về quan điểm đó... Và tôi không thích bàn luận về chính trị hoặc tôn giáo với người đối diện, đó là hai vấn đề luôn nhạy cảm với người mới quen... Tôi luôn nghĩ mỗi người có một tư duy riêng, mình tôn trọng tư duy người khác thì họ cũng cần tôn trọng mình. Những vấn đề chính trị, tôn giáo không nên đem ra làm đề tài bàn luận.

Nhưng khi chúng tôi leo lên đến gần đỉnh Fan, đêm ngủ lại để sáng leo lên đỉnh thì chúng tôi ăn cơm cùng nhau, có rượu uống... rượu vào thì lời ra... Ban đầu ông uống rồi khoe khoang đủ thứ về mình, sau đến chuyện tôi muốn đi tắm... Trời thì lạnh mà tôi luôn nói tôi không tắm thì không ngủ được... Nhưng thực sự thì tôi là đàn bà, buổi sáng trước khi leo Fan thì tôi lại đến chu kì nên đã định là không đi được

nhưng rồi cũng cố gắng vì nghĩ đã đến đây nếu đợi nữa thì sẽ mất rất nhiều thời gian nên tôi đã ra tiệm thuốc mua vài viên thuốc uống cho bớt đau bụng rồi cứ đi... Chẳng lẽ cứ nói toạc ra với ông là "tôi cần đi...". Sau khi cậu bạn trẻ "đẹp trai" đi cùng đoàn (đoàn chúng tôi có 4 người, chỉ một mình tôi là đàn bà, trong căn lều hôm đó có nhóm người Malaysia khá đông hai vợ chồng hay hai bố con người Nga, chỉ có 4 chúng tôi là người Việt Nam, vì hôm đó là ngày thường nên ít người Việt thì phải, nghe nói cuối tuần thì rất đông) có hậu ý cảm

đèn pin đưa tôi đi ra ngoài để tắm, dù nước lạnh... Thật ra tôi chỉ cần lau mình sơ và rửa mặt đánh răng đôi chút, thay cái áo, mặc thêm áo vào mà thôi...

Về lại lều thì tiệc đã tàn, có lẽ vì cậu bạn trẻ và tôi đã đi nên tiệc tàn nhưng ông ta dù uống cũng đã rồi nhưng vẫn chưa "đã" khoe khoang nên vẫn ầm ức. Tôi bảo ông đó đừng có ngủ gần tôi, cậu bạn trẻ nằm chính giữa... Thật ra cái sập ngủ khá chật nên tôi chỉ muốn giữ ý tứ nằm sát vào trong vách, nằm gần người trẻ tuổi đáng con mình vẫn an tâm hơn một ông già... Chờ đến khi về đến chỗ ngủ ông lại nói tiếp, chê bai tôi đủ thứ là không phải

dân Phượt, dân bụi, hết chuyện ấy lại đến chuyện chú chó tôi đem theo, cãi qua cãi lại, tôi thì tính nói lí còn ông xỉn nên ông chắc chẳng biết mình nói gì chỉ khoái nói thôi... Thế là từ câu chuyện tôi cần đi tắm, đến chuyện con chó (ông bảo tôi thích thể hiện nên đem theo chó làm người dẫn đường phải bế bổng mà thực sự thì con chó của tôi đi theo nó đi còn nhanh hơn cả người vì nó có 4 chân mà, anh chàng A Su người Mông dẫn đoàn đi có bé nó chỉ đúng hai lần, một lần là lúc leo thang, lên thang thì nó không thể leo lên được và lần thứ hai là lúc sáng lên đỉnh cũng vì đường lên thang mà chó thì không thể leo lên thang như người được... Còn hoàn toàn do Boogie tên con chó tự leo Fan một mình... Tôi có dặn anh A Su chăm sóc nó một chút nếu cần nhưng cứ để nó đi như vậy nó mới là leo chứ ẵm bế thì khác nào nó "bị bế" lên Fan)...

Để câu chuyện ngắn lại thì từ cái chuyện tắm, đến chuyện chó, rồi đến chuyện tôi than phiền rác rưởi... Những lời nói của ông đưa ra làm cho tôi lợm giọng đi và xem thường một con người sống quá ích kỉ, chỉ biết cho bản thân mình (bởi vậy tôi chán ghét thể hệ 5x, 6x ở Việt Nam hôm nay, những con người ấu trĩ)... Cuối cùng thì đến việc lá cờ của tôi... đó là vấn đề chính để cuộc cãi vã và tăng tốc thêm dù cậu bạn trẻ P đã can gián chúng tôi ... nhưng vì ông bảo "giữa cánh đồng Y Tì bà đưa lá cờ ba que lên"...thế là tôi có cơ nóng máu,... Tôi ghét kẻ nào không tôn trọng lá cờ quốc gia mà gọi lá cờ ba que... Người có gốc và lá cờ là một phần linh thiêng cho tổ quốc, gốc gác người đó... Tôi chưa bao giờ đụng chạm đến lá cờ sao vàng của cộng sản dù tôi không ưa nó... Nên khi ông nói lên điều đó thì cơn thịnh nộ trong tôi bùng nổ... sự bùng nổ làm tôi quên đi một điều rằng "đừng bao giờ cãi với một kẻ thấp hèn ... Nó sẽ kéo

bạn xuống cùng nó với sự kém hiểu biết của nó" (không biết tôi dịch câu này có chuẩn không) "don't argue with stupid people, they will drag you down to their level and beat you with experience".

Sự cãi cọ đưa đến một cái tát là khi tôi nói "đối với con người như ông thì thà tôi đi cùng một con chó còn hơn đồng hành với một người vô ý thức, thiếu văn hóa..." . Sau câu nói đó có lẽ ông nghĩ là tôi ví ông thua con chó... mà thật sự khi nói câu đó tôi chỉ nghĩ rằng con chó làm bạn đồng hành tốt hơn con người, tôi không ví ông là chó, nhưng có lẽ say nên ông nghĩ ngay tôi nói ông là chó (mà thiệt tình thì tôi luôn quý động vật và xem chúng là người bạn tốt hơn con người ... đúng là tôi quá đáng trong vấn đề này không nhỉ?). Nên ông xông lại tát tôi một bạt tay, cậu bạn trẻ P nãy giờ đang cản ngăn chúng tôi liền xông lại ôm ông ta nhưng quá muộn vì ông ta đã xông lại tát tôi...

Từ nhỏ tôi đã là đứa con gái không phải là một phần của phái yếu, tôi từng học võ và từng lên võ đài nhiều lần để đánh nhau với nam nhi, lẫn nữ nhi trong nhiều cuộc thi đấu, thắng thua đều có cả, nhưng chưa lần nào có người tát tôi như thế cả... Chính mẹ tôi khi đánh tôi cũng chỉ bắt nằm rồi đánh vào mông. Nói như thế để hiểu cơn thịnh nộ trong tôi tung lên, thế là tôi cũng gạt luôn cả cậu bạn trẻ P ra xông lại tát thẳng ngay vào má ông ta một cái và đấm luôn vai phải ông ta một cái...

Dù cũng đã đánh trả lại và khinh bỉ những thằng đàn ông đánh đàn bà dù với bất cứ lý do gì... Khi tôi hét lên chửi vào mặt ông ta là một người vô học thức... Ông liền nhận ngay "đàn ông ở Việt Nam tao đánh đàn bà là chuyện thường". Trời ạ! nghe xong câu này chỉ muốn xông lại đập cho thằng đàn ông này một trận. A Su nói hai chúng tôi muốn

đánh nhau thì đi ra ngoài vì đã làm quá ồn những người bên cạnh không hiểu chúng tôi đánh nhau và cãi nhau chuyện gì... Tôi sẵn sàng ra khỏi đó để đánh ông ta nếu ông ta chịu đứng dậy để ra ngoài. Nói thật nhìn cái dáng người bé xíu, tay chân lẻo khèo chỉ cần hai cú đá của tôi là ông đổ ngã ngửa dù rằng đã hơn hai mươi năm tôi đã không còn đụng đến võ thuật nữa... Chả cần khoe khoang gì nhưng thiệt tình là máu nóng trong người tôi đã trào ra khỏi trái tim mình nhiều lắm rồi... Bao nhiêu ngày một mình đơn độc đi quanh đất nước Việt Nam, tôi gặp nhiều người, tốt xấu có nhưng trường hợp này thật là ngoại lệ...

Nhưng cuộc cãi vã kết thúc, ông ta nằm ngay xuống và tiếng ngáy đã vang lên... Ông ta đã quá xỉn để biết mình làm việc gì... Tôi hiểu tôi đang vô lý cãi vã với một thằng say... Nằm xuống sát vào vách gỗ, không kiểm chế được tôi đã nức nở khóc, dù rằng tôi cũng đâu bị ức hiếp gì mà khóc nhưng tôi khóc vì cái tính "cả nể" của mình... Vì dù đã biết con người này không phải là người tốt để kết bạn nhưng vẫn ngồi nghe ông ấy nói cả hai ngày trời trên Y Tý, đã cùng đi hai ngày đường cùng từ Sapa đến Y Tý... Tôi trách mình đã không thẳng thừng từ chối lời rủ rê đi cùng... Hay cả nể không nói những gì chướng cái lỗ tai mình và trách mình đã để một thằng say làm phiền đến tâm hồn mình, trái tim mình... Dù là thằng say nhưng tôi ghét đàn ông cứ hể nghĩ say là có thể nói gì thì nói và thường muốn thêm rượu để nói, để làm những điều mà khi tỉnh không bao giờ "dám"...

Tôi ra ngồi ngoài trời lạnh khóc và nghĩ mình không thể nằm cạnh một thằng đàn ông đáng tởm như thế dù rằng đã có cậu bạn trẻ chen chính giữa... Ngoài trời lạnh nhưng tôi không lạnh chút nào mà nước mắt cứ tuôn lá chả... Cậu bạn trẻ ra

ngoài lôi tôi vào và bắt tôi nằm xuống cùng nhiều lời an ủi... Phải cảm ơn con người trẻ tuổi nhưng hiểu biết này, đã nắm bàn tay tôi suốt đêm vì tôi cứ nức nở khóc... Suốt đêm tôi không thể nào chợp mắt được vì tức, và suốt đêm ấy tôi chỉ muốn giết chết người đàn ông đó. Quả thật con người tôi đáng sợ đến như thế đấy, nhất là khi bị đụng chạm đến "chính thể quốc gia dân tộc...." mình, dù rằng người đó cũng là người Việt Nam... Tôi còn nhớ khi cãi tôi cũng đã giảng cho ông hiểu tôi không phải là Việt Kiều, khi ông nói tôi cứ nghĩ tôi có tiền là về đây khoe khoang bằng cách đem chó theo ... (thật vô lý khi nói như thế... ôi một kẻ say vô học thức)... Tôi liền giải thích cho ông hiểu rằng tôi không phải Việt Kiều...

Việt Kiều là khi bạn có quốc tịch Việt Nam và bạn đi ra nước ngoài ở một thời gian sau đó về lại thì bạn mới là Việt Kiều, còn tôi là người bị tước đoạt quốc tịch, bị tổng khứ ra khỏi Việt Nam... Bị mất nước, mất quốc gia "tôi là người Mỹ gốc Việt... xin hiểu và cũng đừng bao giờ gọi tôi là Việt Kiều"...

Không biết tôi có phải là một con người có chứng bệnh "khùng" khi nói đến thể chính về người Việt quốc gia và người Việt cộng sản không nữa... Nhưng cứ hể khi nào người ta gọi tôi là Việt Kiều, tôi đều chỉnh sửa họ và nói lên điều ấy... Thiệt tình, nếu tôi cứ không kiểm chế được thì chắc tôi sẽ có ngày không được bước chân vào Việt Nam, hay hoặc tôi sẽ ngồi tù sớm thôi vì cái miệng hay "cãi" của mình... May cho tôi vẫn còn mạng để trở về nhà bình an... Và cũng tội nghiệp cho ông anh tôi - người cộng sản "chân chính" luôn lo lắng và luôn dặn dò khi tôi đi đừng đem những điều mình nghĩ nói "thẳng" quá nói chuyện với người ngoài Bắc... Nếu có hệ gì ông ấy chẳng thể lo được gì cho tôi đâu...

Suốt đêm không ngủ, suốt

đêm nức nở... Buổi sáng sớm tôi thức dậy vẫn tỉnh táo và xem mọi chuyện như chưa có gì xảy ra... Tôi quyết định rằng không thể để một thằng vô học thức làm phiền trái tim mình ... Và tôi quyết định rằng không để mắt đến người đàn ông đó...

Sáng sớm ông ta tỉnh dậy, điều đầu tiên là nói lời xin lỗi tôi "Xin lỗi em, tối qua anh say quá nên...". Tôi quay mặt đi và chỉ nói đúng một câu "ông đừng nên nói chuyện với tôi..., trước mặt tôi hình như không có ông..."... Trong suốt quãng đường leo lên đỉnh và suốt quãng đường về lại có lúc ông ta cũng nói vài câu như bảo tôi chụp hình chung với nhau khi đến đỉnh nhưng tôi không trả lời và không xem cái con người ấy có trước mặt của mình hay không? ...

Buổi sáng ba tiếng đồng hồ leo lên được đến đỉnh Fan vất vả, mệt mỏi nhưng quá tuyệt vời khi biết mình đã leo lên được đến nóc nhà Đông Dương... Vì đi khá sớm nên sương nhiều và mây mù giăng kín nên chúng tôi không thấy núi non bao quanh, chỉ thấy như mình đang đứng trên tầng mây ấy... Một điều đáng buồn phiền là trên đỉnh chung quanh rác nhiều vô số kể... Tôi rất buồn vì điều đó... Vì tôi nghĩ những bạn trẻ Việt Nam hôm nay leo Fan không phải là dân "thường" có nghĩa là các bạn ấy ít nhất còn trẻ và cũng đã học xong bậc trung học, hoặc đại học, những kiến thức bảo vệ môi trường của họ là như thế này hay sao?... Tôi thường không trách những bà bán hàng rong xả rác, hay những người nghèo khổ vì họ không có kiến thức nhiều để hiểu mình cần phải bảo vệ môi trường, nhưng tôi sẽ rất thất vọng khi thấy giới trẻ ở Việt Nam hôm nay dù đã có học, có văn hóa nhưng luôn thiếu văn hóa... A Su có cho tôi biết rằng cũng có những người dân được mượn lên đây để lượm rác trên đường nhưng người xả thì nhiều và người lượm thì ít.... Từng

cái ủng mang để bảo vệ đôi giày, đến cái chai nước và nhất là những vỏ kẹo giấy nhỏ vứt ra... Nếu tôi là người đi lượm rác tôi cũng chỉ có thể lượm những chai lọ nước uống chứ bảo phải lượm từng vỏ kẹo nhỏ trên đường thì làm sao "tôi" người được mượn muốn đi nhặt rác (dĩ nhiên là khi nhận công việc này mấy ai là người có học thức để ý thức nhiều và kỹ lưỡng để lượm cho hết đây...)?

Nên trên đỉnh Fan làm tôi buồn và thất vọng vì chỉ thấy toàn rác khi khí trời trong lành, và mây mù bao phủ như cảnh tiên... Mà cảnh tiên này là cảnh của "tiên đồng Việt Nam"... nên đây rác rưởi của nhiều người "vô ý thức"....

Tôi lôi lá cờ ra và cắm trên cây tre cắm leo Fan đường cao và bảo cậu bạn trẻ chụp hình giúp mình... Cậu bạn trẻ ấy cũng xin cầm lá cờ và chụp hình cùng tôi... Nổi vui trong lòng tôi dâng trào và tôi đã xuống dưới núi với nhiều niềm vui hơn nỗi buồn vì chuyện không vui với người đàn ông ấy...

Trong nhóm đi có bốn người... Cậu bạn trẻ tên P đã an ủi tôi, giúp tôi khi tôi xuống tinh thần mà tôi đã nói ở trên... Một cậu bạn trẻ nữa tên L... L là dân du học Berkeley trở về nước làm việc vì cậu nghĩ Việt Nam dễ làm giàu hơn, vì nếu cậu ở lại Mỹ thì cậu chỉ là người làm công... Cậu leo núi nhiều, và cậu đã cư xử như đúng một người Mỹ... Các bạn cãi thì là chuyện của các bạn, tôi không muốn can dự vào... Tôi thích nói chuyện về leo núi, về rừng Yosemite, về SanFran trường học nhưng cậu ấy không để lại trong lòng tôi một cảm tình nào hết... Và tôi hiểu thêm một điều nữa là thế hệ 9x ngày nay ở Việt Nam phần nhiều họ chỉ muốn làm giàu, có tiền thật nhiều hơn là làm gì cho xã hội...Đôi lúc tôi thích những người trẻ thế hệ 9x này nhưng tôi nghĩ xã hội Việt Nam ngày nay

cần nhiều người có học thức du học trở về quên bản thân mình để mong xã hội tốt đẹp hơn là lao đầu vào kiếm tiền... Có lẽ tôi đã khắt khe với họ quá... Tuổi trẻ bây giờ chỉ mong sau này có tiền tài danh vọng... Đó không phải là điều xấu xa... Đó là phần đấu để sống còn ở quanh ta hôm nay mà thôi...

Tôi đã dương cao được lá cờ trên đỉnh Fansipan ... Lá cờ vàng ngày xưa hai bà Trưng Trắc, Trưng Nhị cũng đã dương cao khi đi đánh quân tàu... Lá cờ đầy ý nghĩa... màu vàng tượng trưng cho da vàng Đất Việt, ba sọc cho ba miền Nam, Trung, Bắc... Tôi yêu lá cờ quốc gia đó... Tôi mong một ngày chính thể có thể thay đổi và người Việt Nam ở Việt Nam sẽ hiểu ra rằng lá cờ đỏ sao vàng cờ chỉ là lá cờ theo Trung Quốc mà thôi ... nó chẳng mang một ý nghĩa nào cả... Có lẽ điều đó còn rất lâu mới làm được nếu thi thể ông Hồ còn nằm đó trong bảo tàng trong lòng Hà Nội... mà điều đau buồn là quân tàu đã tàn phá đất nước Việt Nam, tại sao chúng ta vẫn cứ bám gót họ khi cả khối Đông Âu cộng sản đã tan rã ở Nga... Tượng hình Lenin, K Marx đã kéo sập đổ... Bức tường Bá linh cũng đã ngã... Vậy mà lòng người cộng sản Việt Nam không thay đổi được...

Theo dọc đường cong của đất nước Việt Nam ...**Mà nơi nào còn lá cờ đỏ sao vàng thì nơi đó còn nghèo đói** ... Lời cuối cho cuộc hành trình leo Fan...

Lá cờ tổ quốc ... "tôi người Việt Nam quốc gia đã đến Fansipan ... lá cờ vàng đã ngạo nghễ bay trên nóc nhà Đông Dương"...

Mãn Nguyệt...

EVE

.(xem tiếp hình trang 24)

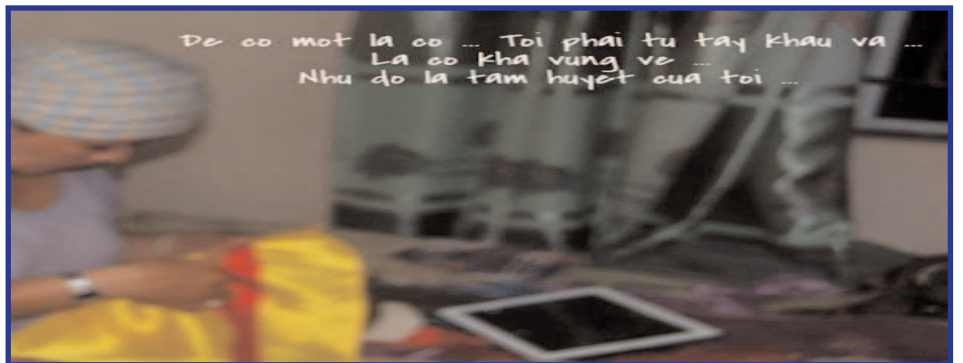
VĨNH DANH CA NHẠC SĨ VIỆT DZŨNG

TRONG SỐ NÀY
Trang Tựa / Tác giả

- 1: MỆNH LỆNH
XUỐNG ĐƯỜNG
HỒ TẤN VINH
- 2 XIN EM ĐỪNG BUỒN
NGUYỄN THẠCH
- 3: THẾ GIỚI 2013
TRẦN NGẬP HỒ NGHI
ĐẠI DƯƠNG
- 5: TÔI KHÔNG PHẢI DÂN BẮC!!!
TRẦN MỘNG LÂM
- 6: CẦN CHẤM DỨT BỊP DÂN
NGUYỄN QUANG DUY
- 9 SÁNG MẮT
MỘT VIỆT KIỀU CAO NIÊN
- 10- ĐI XE ĐÒ, ĐI XE ÔM
TIỂU TỬ
- 14- CHUYỆN NĂM CON CUA
NHÂN CHỨNG
- 15: NUÔI CHẾ ĐỘ CSVN
ĐẾN BAO GIỜ?
NGUYỄN THẠCH
- 16: ĐỊA LINH ANH KIỆT
TRANVANBA.ORG
- 19: TỔ QUỐC GHI CỘNG
NGÔ MINH HẰNG
- 20 FANSIPAN LÁ CỜ
VÀ MỘT CÁI TÁT
ÈVE

LÁ CỜ TỔ QUỐC TRÊN NGỌN NÚI FANSIPAN

THỜ TÍN

TNNVQG XIN CẢM TẠ TÁC GIẢ CÁC BÀI TRONG SỐ BÁO NÀY

Nhận được sự ủng hộ của: Ông Đỗ Việt 20€, Ông Võ Pierre 30€, Ông Tô Tử Tường 30€, Ông Trần Đức Lai 50€, Ông Trần Kiên Cảnh 50€, Ông Châu Văn Lộc 50€, Bà Võ Thành Công 20€, Bs Trần Thị Mỹ 50€, Bs Nguyễn Thị Đánh (Norvège) 50€
XIN CHÂN THÀNH ĐA TẠ

TNNVQG ra định kỳ hàng ba tháng.

Mục Diễn Đàn tự do là diễn hội tụ các tiếng nói yêu chuộng tự do dân chủ, không chấp nhận độc tài đảng trị. Mong được đón nhận ý kiến, bài vở phù hợp với tôn chỉ đề ra (những bài đã gửi cho các báo khác, xin cho biết rõ) hay yểm trợ phương tiện của quý độc giả.

- * Thư từ, bài vở, xin gửi về địa chỉ: TNNVQG nêu ở trang bìa.
- * Phương tiện yểm trợ, xin đề: **THANH PHƯƠNG THƯ QUÁN**

37, rue Brillat Savarin- 75013 Paris (FRANCE)

Expéditeur:
Tiếng nói Người Việt Quốc Gia
C/ Mr Nguyễn Minh Tân
6, rue de Rungis
75013 Paris - FRANCE